

Arrest

nr. 227 851 van 23 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X
in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers voor hun minderjarige kinderen: X - X - X - X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen, X en X en X en X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat N. AHMADZADAH en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 25 juli 2016 en hebben zich een eerste maal vluchteling verklaard op 25 juli 2016. Op 23 november 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van hen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest nr. 202 947 van 25 april 2018 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers.

Verzoekende partijen dienden een tweede verzoek om internationale bescherming in, hetgeen geannuleerd werd.

Het derde verzoek om internationale bescherming van verzoekers werd op 25 juni 2018 niet-ontvankelijk verklaard door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers gingen hiertegen beroep. Op 19 december 2018 bij 's Raads arrest nr. 214 324 werd het beroep van de verzoekende partijen verworpen.

1.2. Op 25 januari 2018 dienen de minderjarige kinderen van verzoekers (hierna: verzoekende partijen) een verzoek om internationale bescherming in. Op 19 juni 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op ** aangetekend aan verzoekende partijen verzonden.

1.2.1. De eerste bestreden beslissing, die werd genomen ten aanzien van de oudste zoon S. H. (hierna: eerste verzoeker), luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent veertien jaar oud en u heeft de Afghaanse nationaliteit. In Afghanistan woonde u met uw ouders, broers en zussen in Kabul.

Op 25 juli 2016 dienden uw vader, Q. S. H. (CGVS 16/16063 en O.V. 8.292.403), en uw moeder, R. H. (CGVS 16/16063B en O.V. 8.292.403), hier een verzoek om internationale bescherming in. Uw vader en zijn broer M. Hu. baatten in Kabul samen een winkel uit en raakten in conflict met gewapende klanten die niet onmiddellijk wilden betalen. De mannen werkten voor de machtige Mullah Tarakhel die zich wilde wreken. Uit vrees dat hij iedereen zou doden, verlieten uw ouders Afghanistan, samen met u, uw zus Z. H. (CGVS 19/10126C en O.V. 8.292.403), uw broer Sh. H. (CGVS 19/10126D en O.V. 8.292.403), uw broer Sa. H. (CGVS 19/10127 en O.V. 8.292.403) en uw zus I. H. (CGVS 19/10127C en O.V. 8.292.403). Op 23 november 2017 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus daar er geen geloof werd gehecht aan de door uw ouders ingeroepen vluchtmotieven. Ze gingen tegen deze beslissing in beroep. Op 25 april 2018 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing van het CGVS.

Het tweede verzoek dat uw ouders indienden op 16 augustus 2017 werd op 23 oktober 2017 geannuleerd. Op 18 mei 2018 dienden ze een derde verzoek om internationale bescherming in. Uw ouders hielden vast aan de vluchtmotieven die ze hadden aangehaald in het kader van hun eerste verzoek en voegden daar nog aan toe dat jullie belagers naar jullie huis in Kabul waren gekomen en verkeerdelijk de nieuwe bewoners hadden aangevallen omdat ze dachten dat jullie waren teruggekeerd. Ook was iemand die uw vader kende, er vandoor gegaan met het geld van de verkoop van de voorraad van uw vader zijn winkel in Kabul. Op 25 juni 2018 werd hun derde verzoek niet onvankelijk verklaard door het CGVS. In haar arrest van 19 december 2018 volgde de RvV de beslissing van het CGVS.

Op 25 januari 2019 dienden u, uw twee zussen en uw twee broers, in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Tijdens uw persoonlijk onderhoud verwees u naar de vluchtmotieven van uw ouders. Daarnaast bent u bang om in Afghanistan ontvoerd of gedood te worden. Uw zus Z. was in Kabul een keer heel bang nadat ze iemand had gezien in een auto die een bepaald gebaar had gemaakt naar haar.

U herinnert zich voorts dat u in Kabul een keer naar de school ging waar u Engelse les volgde en dat u daar bij aankomst veel politieagenten zag staan die zeiden dat u niet naar binnen mocht gaan. U was toen acht of negen jaar. U zag daar veel bloed en gewonden die in een ziekenwagen werden gelegd. U herinnert zich eveneens dat u in Kabul het onthoofde lichaam van een buurman heeft gezien. U was toen een jaar of tien.

U stelde dat u in Afghanistan op school terug van nul zal moeten beginnen, dat iedereen u zal uitlachen en dat uw vader zegt dat het daarom beter is dat u in Afghanistan met hem gaat werken in de plaats van

naar school te gaan. U verklaarde daarnaast dat u in België wil blijven omdat u hier veel vrienden heeft, omdat u goed Nederlands spreekt, omdat u hier wil studeren en zich veilig en rustig voelt.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een bundel Belgische schoolattesten; een document ter bewijs van de deelname van u en Z. aan een workshopreeks kortfilm; vier getuigenissen van de goede integratie van u en uw familie in België; een bundel foto's van activiteiten van u en uw broers en zussen in België; en een geheugenkaart met daarop eveneens foto's en video's van jullie leven in België.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u minderjarig bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal: zo werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verwijst vooreerst naar de problemen die uw vader had in Kabul met Mullah Tarakhel en omwille waarvan u en uw familie in 2016 Afghanistan zouden hebben verlaten (CGVS, p.3). Uw ouders zijn er evenwel niet in geslaagd aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet lopen. Daarom kan u zich evenmin op hun asielmotieven beroepen om aan te tonen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst vervolging dient te vrezen of er een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. De motieven die aan de grondslag lagen van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van uw ouders, luiden als volgt:

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst is er de vaststelling dat u en uw vrouw zich niet betrouwbaar opstellen bij de asielinstanties. Zo gaven jullie beiden bij de DVZ de ongeloofwaardige verklaring, geen enkel land te kennen dat jullie doorkruisten op weg naar België (verklaring DVZ, vraag 31 & verklaring DVZ H., R., vraag 31). Op het CGVS verklaart u onder druk van andere mensen de namen van deze landen te hebben verzwegen. U noemt dan alsnog een aantal landen op uw reisroute (CGVS, p.2 & 10).

Het CGVS moet evenwel vaststellen dat u en uw vrouw tijdens jullie gehoor bij het CGVS nog steeds informatie achterhouden. Zo is er vooreerst de weinig aannemelijke verklaring dat u niet zou weten in welk land of welke stad u zou zijn geland, nadat u het vliegtuig in Afghanistan zou genomen hebben (CGVS, p.9). Uw verklaring dat u dit niet kon weten omdat het nacht was, is daarbij weinig serieus (CGVS, p.9). U blijft misleidende verklaringen afleggen als het CGVS informeert naar het eventuele bezit van een paspoort. U verklaart dat u ooit in het bezit was van een paspoort, maar dat dit gestolen is toen men uw huis binnenviel (CGVS, p.7). U verklaart verder dat u geen enkel idee heeft of

de smokkelaar voor u ooit een (vals) paspoort regelde (CGVS, p.8 & 9). Dit is opmerkelijk, gezien u bij de DVZ nog verklaarde dat uw eigen paspoort zich bij de smokkelaar bevond en dat hij voor u een visum regelde (verklaring DVZ, vraag 24). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat u dit nooit verklaarde (CGVS, p.9). Het lijkt nochtans weinig geloofwaardig dat een werknemer van de DVZ dergelijke verklaringen zou uitvinden. Het is bovendien uitgesloten dat u en uw vrouw een internationale vlucht zouden genomen hebben, zonder ergens een paspoort te hebben moeten voorleggen.

Verder verklaart u dat uw vrouw vroeger ook over een paspoort beschikte (CGVS, p.8). Dit zou ze volgens u gaan halen zijn toen jullie ooit een visum trachtten te bemachtigen om naar Frankrijk te reizen (CGVS, p.8). Uw vrouw daarentegen, beweert nooit een paspoort te hebben gehad (CGVS, p.4). Een weinige overtuigend antwoord, gezien uit de informatie waarover de DVZ beschikt, blijkt dat u en uw vrouw op 5 september 2015 een visumaanvraag indienden bij de Franse ambassade te Kabul en hierbij beiden een paspoort neerlegden (zie administratief dossier). De vaststelling dat u en uw vrouw niet eerlijk zijn en informatie trachten achterhouden, ondermijnt jullie algemene geloofwaardigheid op zeer ernstige wijze. Verder dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal (CGVS) geen enkel geloof kan hechten aan de problemen die u en uw familie zouden gehad hebben met Mullah Tarakhel. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw broer en diens familie zich baseerden op identiek dezelfde vervolgingsfeiten en dat het CGVS deze asielmotieven op omstandige wijze heeft weerlegd in de beslissing van uw broer van 30 juni 2017 (zie administratief dossier). Dat u en uw vrouw zich nu op hetzelfde asielaanvraag beroepen, maakt dat er ook aan jullie relaas geen geloof kan gehecht worden. Eén van de redenen waarom de verklaringen van uw broer M. Hu. niet geloofwaardig bleken, was het feit dat er wat schortte aan het tijdstip van de beweerde feiten. Uw broer legde een klachtbrief neer gericht aan de politie van Kabul alsook een brief van naburige handelaren. Beide documenten zouden jullie problemen bevestigen. De datum die wordt vermeld op deze documenten (namelijk de 1ste van de 2de maand van 1395 = 20 april 2016), viel echter een maand later in de tijd dan het moment waarop de vingerafdrukken van uw broer en zijn vrouw in Griekenland werden genomen (namelijk 9 maart 2016, zie administratief dossier). Gezien u verklaart op hetzelfde moment Afghanistan te hebben verlaten (CGVS, p.10), ondermijnt deze vaststelling ook de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

U probeert deze tegenstrijdigheid op uw gehoor bij het CGVS te verklaren en beweert dat de klachtbrief een brief is die door een werknemer van jullie werd afgehaald bij de politie, na jullie vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.11). Hij zou het document gaan halen zijn op de dag die vermeld staat op deze brief (CGVS, p.11). Door een miscommunicatie schreef de politie volgens u de dag neer waarop deze medewerker om bevestiging ging vragen en niet de exacte dag van het incident (CGVS, p.11). Volgens u vond dit beweerde incident in werkelijkheid plaats op de 2de van hout van 1394 (=21 februari 2016). Ook de brief die door uw broer werd neergelegd en waarin naburige handelaren uw problemen bevestigen, zou volgens u een foutieve datum vermelden (CGVS, p.12). Door het analfabetisme van deze medewerker zouden de naburige handelaren een bevestiging van uw problemen hebben ondertekend met de foutieve datum, zo beweert u (CGVS, p.12). Aan deze verklaringen kan geen enkel geloof gehecht worden. Zo werd de klachtbrief die uw broer neerlegde tijdens zijn gehoor vertaald, en bleek dat u en uw broer in de 'ik-vorm' jullie problemen uitklaarden (CGVS H., M. Hu., p.9, zie administratief dossier). Bovendien maakte uw broer geen enkele melding als zou een werknemer van jullie die brief zijn gaan halen, noch liet hij verstaan dat deze datum niet de werkelijke datum van het incident zou zijn. Integendeel, toen men uw broer vroeg wanneer het document van uw naburige handelaren werd opgesteld, antwoordde hij 'dezelfde dag' (CGVS H., M. Hu., p.9, zie administratief dossier). Bovendien is het weinig aannemelijk dat u en uw broer eerder ook klacht zouden zijn gaan indienen, maar dan geen enkel bewijsstuk van de politie zouden meegekregen hebben, zoals u verklaart (CGVS, p.11).

Dit is niet de enige manier waarop u een verklaring probeert te bieden voor de opmerkelijke vaststelling dat de vingerafdrukken van uw broer al op 9 maart 2016 in Griekenland werden afgenomen. Hoewel u en uw broer verklaren op hetzelfde moment Afghanistan te hebben verlaten, verklaart u dat u vertrok tien dagen na de 2de van hout van 1394 (=21 februari 2016) (CGVS, p.7), terwijl uw broer verklaarde te zijn vertrokken 'einde hamal, rond saur' (= ongeveer midden april/begin mei) (CGVS H., M. Hu., p.6, zie administratief dossier). U lijkt heden uw beweerde dag van vertrek te wijzigen om uw relaas geloofwaardig te maken. U verklaarde bij de DVZ namelijk nog dat u Afghanistan verliet op de 10de van de 2de maand van 1395 (=29 april 2016). U zei ook dat jullie drie maanden onderweg waren (vragenlijst DVZ, vraag 31). Hoewel uw vrouw niet het precieze jaar wist op te geven, gaf ook zij bij de DVZ aan te zijn vertrokken op de 10de van de 2de maand (verklaring DVZ H., R., vraag 31). Dat uw vrouw verklaart

dat ze dit niet zei (CGVS H., R., p.3), is geen afdoende verklaring. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u omstreeks 21 februari 2016 Afghanistan zou hebben verlaten.

Verder dient er te worden gewezen op enkele tegenstrijdigheden in de verklaringen die uw vrouw aflegde. Zo verklaarde ze tijdens haar gehoor op de DVZ nog dat een paar mannen naar uw winkel kwamen en enkele dagen later ook naar jullie huis kwamen (vragenlijst DVZ H. R., vraag 3.5). Op het CGVS verklaart ze daarentegen dat deze mannen de volgende dag zouden gekomen zijn en ontkent zij bij de DVZ zoiets te hebben gezegd (CGVS H., R., p.6). Ook verklaarde ze bij de DVZ dat ze nog enkele dagen thuis zou gebleven zijn, nadat deze mannen zouden zijn langsgesproken (vragenlijst DVZ H. R., vraag 3.5). Ook hier spreekt ze zichzelf tegen, gezien ze bij het CGVS verklaart de volgende dag het huis te hebben verlaten (CGVS H., R., p.6). Dat uw vrouw zich tegenspreekt over de beweerde feiten, net zoals bovendien ook uw broer deed (zie administratief dossier), bevestigt dat uw asielaanvraag bedrieglijk is.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De taskara's bevestigen uw identiteit en die van uw vrouw en kinderen, die in deze beslissing niet wordt betwist. Dat u en uw broer een winkel uitbaatten, zoals de documenten in verband met deze winkel dienen aan te tonen, wordt evenmin in twijfel getrokken. Wat betreft de brieven die van de politie uit Kabul zouden zijn, dient te worden opgemerkt dat reeds in bovenstaande beslissing twijfels werden geuit bij de authenticiteit van deze documenten. Bovendien dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Wat betreft de berichten van buurtbewoners en andere winkeliers die werden opgestuurd via Viber en ook werden afgedrukt, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten bezwaarlijk als objectief kunnen worden beschouwd. Deze documenten kunnen aldus evenmin bovenstaande beslissing ombuigen.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Deze beslissing werd door de RvV bevestigd in haar arrest van 25 april 2018. Het tweede verzoek om internationale bescherming dat uw ouders hierna indienden, werd geannuleerd. Hun derde verzoek werd door het CGVS niet ontvankelijk verklaard op 25 juni 2018 omdat er geen elementen voorhanden waren die de kans aanzienlijk groter maakten dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwamen. Het beroep dat uw ouders tegen deze beslissing indienden, werd op 19 december 2018 verworpen door de RvV. U legde geen bijkomende verklaringen af of bewijsstukken neer die de ongelooftwaardigheid van jullie vluchtmotieven in een nieuw daglicht kunnen stellen.

U haalde verder nog aan dat er in Afghanistan kinderen worden ontvoerd en vermoord en dat dit ook u kan overkomen (CGVS, p.4). U staaft uw vrees evenwel geenszins aan de hand van enig concreet gegeven. U verwees hierbij enkel naar uw zus Z. die in Kabul een keer iemand had gezien die vanuit een auto naar haar keek en een vreemd gebaar maakte. Z. was toen heel bang en liep toen heel snel naar huis met jullie broer (CGVS, p.4). Hierbij dient erop gewezen te worden dat het incident uw zus Z. zou zijn overkomen. In het kader van haar verzoek om internationale bescherming werd er eveneens een weigeringsbeslissing genomen.

U wees er voorts op dat u, toen u acht of negen jaar was (dus vijf of zes jaar geleden), in Kabul bij de school waar u Engelse les volgde, een keer veel politieagenten zag staan die zeiden dat u niet naar binnen mocht gaan. U zag daar veel bloed en gewonden die in een ziekenwagen werden gelegd. U weet niet wat er juist was gebeurd maar u was toen heel bang en kon niet slapen (CGVS, p.3-4). U herinnert zich eveneens dat u in Kabul het onthoofde lichaam van een buurman heeft gezien. Hij werd vermoord door zijn zoon. U was toen een jaar of tien (CGVS, p.3-4). Hierbij dient erop gemerkt te

worden dat het louter blote beweringen betreft van uwentwege. Maar, hoe dan ook, kan uit de door u beschreven incidenten waarvan u zegt getuige te zijn geweest, geenszins worden afgeleid dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie zou dienen te koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U meende verder dat u niet zo goed kan praten en schrijven in het Dari en dat als u in Afghanistan naar school moet gaan, iedereen u zal uitlachen omdat u terug van nul moet beginnen (CGVS, p.3). Wat betreft uw beweerd gebrekkige kennis van het Dari, moet er echter worden opgemerkt dat u het onderhoud op de DVZ in het Dari heeft gedaan (zie administratief dossier). Met uw ouders zou u bovendien zowel Dari als Nederlands spreken (CGVS, p.3). Dat u het Dari aldus niet meer voldoende machtig zou zijn, is niet aannemelijk. Dat uw kennis van het Dari voor verbetering vatbaar zou zijn, is bovendien geenszins een element waaruit een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade blijkt. Hetzelfde geldt voor uw vrees dat u op school in Afghanistan zou uitlachen worden omdat u lang elders heeft gewoond en een nieuwe start zou moeten maken, is dan weer een louter blote bewering.

U verklaarde nog dat uw vader heeft gezegd dat het beter voor u zou zijn om bij een terugkeer naar Afghanistan samen met hem te gaan werken in de plaats van naar school te gaan en te moeten starten met een achterstand (CGVS, p.3). Dit is echter een loutere blote bewering. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt bovendien dat er in de stad Kabul heel veel scholen gevestigd zijn, zowel privé- en overheidsscholen als privé- en overheidsinstellingen van hoger onderwijs. De beste scholen en universiteiten, zowel publieke als privé-instellingen, bevinden zich voornamelijk in Kabul. Er kan dan ook worden aangenomen dat u in Kabul een passende onderwijsinstelling kan vinden.

Ten slotte haalde u aan dat u in België goed geïntegreerd bent, dat u hier veel vriendjes heeft, schoolloopt en Nederlands spreekt (CGVS, p.3), hetgeen wordt gestaafd door al de door u neergelegde stukken. Het betreft elementen die een terugkeer naar het land van herkomst vanuit humanitair oogpunt kunnen bemoeilijken. Het CGVS is echter enkel bevoegd voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat deze humanitaire elementen een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich meebrengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden. Voor het verkrijgen van een verblijf in België op basis van zuiver humanitaire redenen dient u andere, in de Vreemdelingenwet voorziene, procedures aan te wenden.

Gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen, bent u er niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève aannemelijk te maken, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018** (pag. 1, 71-77 en 83-84, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate

laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; en de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

1.2.2. De tweede bestreden beslissing, die werd genomen ten aanzien van de oudste dochter Z. H. (hierna: eerste verzoekster), luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent elf jaar oud en u heeft de Afghaanse nationaliteit. In Afghanistan woonde u met uw ouders, broers en zus in Kabul.

Op 25 juli 2016 dienden uw vader, Q. S. H. (CGVS 16/16063 en O.V. 8.292.403), en uw moeder, R. H. (CGVS 16/16063B en O.V. 8.292.403), hier een verzoek om internationale bescherming in. Uw vader en zijn broer M. Hu. baatten in Kabul samen een winkel uit en raakten in conflict met gewapende klanten die niet onmiddellijk wilden betalen. De mannen werkten voor de machtige Mullah Tarakhel die zich wilde wreken. Uit vrees dat hij iedereen zou doden, verlieten uw ouders Afghanistan, samen met u, uw broer S. H. (CGVS 19/10126 en O.V. 8.292.403), uw broer Sh. H. (CGVS 19/10126D en O.V. 8.292.403), uw broer Sa. H. (CGVS 19/10127 en O.V. 8.292.403) en uw zus I. H. (CGVS 19/10127C en O.V. 8.292.403). Op 23 november 2017 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus daar er geen geloof werd gehecht aan de door uw ouders ingeroepen vluchtmotieven. Ze gingen tegen deze beslissing in beroep. Op 25 april 2018 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing van het CGVS.

Het tweede verzoek dat uw ouders indienden op 16 augustus 2017 werd op 23 oktober 2017 geannuleerd. Op 18 mei 2018 dienden ze een derde verzoek om internationale bescherming in. Uw ouders hielden vast aan de vluchtmotieven die ze hadden aangehaald in het kader van hun eerste verzoek en voegden daar nog aan toe dat jullie belagers naar jullie huis in Kabul waren gekomen en verkeerdelijk de nieuwe bewoners hadden aangevallen omdat ze dachten dat jullie waren teruggekeerd. Ook was iemand die uw vader kende, er vandoor gegaan met het geld van de verkoop van de voorraad van uw vader zijn winkel in Kabul. Op 25 juni 2018 werd hun derde verzoek niet ontvankelijk verklaard door het CGVS. In haar arrest van 19 december 2018 volgde de RvV de beslissing van het CGVS.

Op 25 januari 2019 dienden u, uw drie broers en uw zus, in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Tijdens uw persoonlijk onderhoud verwees u naar de vluchtmotieven van uw ouders en verklaarde u dat u bij een terugkeer naar Afghanistan vreest ontvoerd te worden door de belagers van uw vader of door andere mannen voor losgeld omdat de mensen zullen denken dat uw familie rijk is vanwege jullie verblijf in het buitenland.

Een week voor uw onderhoud op het CGVS vernam u nog van uw moeder dat zij u in Afghanistan per ongeluk had uitgehuwelijkt. Uw vader en moeder zijn tegen het huwelijk gekant maar de moeder van de jongen aan wie u zou zijn beloofd, staat erop dat jullie met elkaar trouwen. Als ze uw grootmoeder en tantes in Kabul ziet, vraagt ze naar u en maakt hen er attent op dat u werd beloofd aan haar zoon.

Toen u zes of zeven jaar was, zag u vanuit het raam in jullie huis in Kabul politieagenten die het onthoofde lichaam van een buurman naar buiten brachten. Sindsdien hoort u bij momenten het geluid van wenende vrouwen en gebeurt het dat u de beelden van die dag terug voor u ziet.

Toen u zeven of acht jaar was en in Kabul samen met uw broer Sh. onderweg was naar de winkel van uw vader, zag u een auto waarin twee mannen zaten en een kind dat een deken of sjaal rond zich had. De mannen keken naar u en maakten een gebaar dat volgens u betekende dat ze u ook te pakken zouden krijgen. Ze achtervolgden u en uw broer met de auto. U bent dan heel hard weggelopen naar huis en vertelde aan uw moeder wat er was gebeurd. U ging hierna twee dagen niet naar school. Uw vader regelde een chauffeur die jullie sindsdien naar school reed.

Bij een terugkeer naar Afghanistan moet u terug van nul beginnen op school. U zegt dat u er zal worden uitgelachen en geen hulp zal krijgen. Volgens u zijn de scholen in Afghanistan niet goed en slagen de leerkrachten je als je iets niet weet. U wil in België blijven omdat het uw thuis is geworden en u zich hier beter voelt. U kan hier verder studeren en een toekomst opbouwen.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een bundel Belgische schoolattesten; twee uitnodigingen voor verjaardagsfeestjes; vijf getuigenissen van de goede integratie van u en uw familie in België; een bundel foto's van activiteiten van u en uw broers en zus in België; en een geheugenkaart met daarop eveneens foto's en video's van jullie leven in België.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u minderjarig bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal: zo werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verwijst vooreerst naar de problemen die uw vader had in Kabul met Mullah Tarakhel en omwille waarvan u en uw familie in 2016 Afghanistan zouden hebben verlaten. U vreest bij een terugkeer naar uw land ontvoerd te worden door de belagers van uw vader (CGVS, p.3). Uw ouders zijn er evenwel niet in geslaagd aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet lopen. Daarom kan u zich evenmin op hun asielmotieven beroepen om aan te tonen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst vervolging dient te vrezen of er een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. De motieven die aan de grondslag lagen van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van uw ouders, luiden als volgt:

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst is er de vaststelling dat u en uw vrouw zich niet betrouwbaar opstellen bij de asielinstanties. Zo gaven jullie beiden bij de DVZ de ongeloofwaardige verklaring, geen enkel land te kennen dat jullie doorkruisten op weg naar België (verklaring DVZ, vraag 31 & verklaring DVZ H., R., vraag 31). Op het CGVS verklaart u onder druk van andere mensen de namen van deze landen te hebben verzwegen. U noemt dan alsnog een aantal landen op uw reisroute (CGVS, p.2 & 10). Het CGVS moet evenwel vaststellen dat u en uw vrouw tijdens jullie gehoor bij het CGVS nog steeds informatie achterhouden. Zo is er vooreerst de weinig aannemelijke verklaring dat u niet zou weten in welk land of welke stad u zou zijn geland, nadat u het vliegtuig in Afghanistan zou genomen hebben (CGVS, p.9). Uw verklaring dat u dit niet kon weten omdat het nacht was, is daarbij weinig serieus (CGVS, p.9). U blijft misleidende verklaringen afleggen als het CGVS informeert naar het eventuele bezit van een paspoort. U verklaart dat u ooit in het bezit was van een paspoort, maar dat dit gestolen is toen men uw huis binnenviel (CGVS, p.7). U verklaart verder dat u geen enkel idee heeft of de smokkelaar voor u ooit een (vals) paspoort regelde (CGVS, p.8 & 9). Dit is opmerkelijk, gezien u bij de DVZ nog verklaarde dat uw eigen paspoort zich bij de smokkelaar bevond en dat hij voor u een visum regelde (verklaring DVZ, vraag 24). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat u dit nooit verklaarde (CGVS, p.9). Het lijkt nochtans weinig geloofwaardig dat een werknemer van de DVZ dergelijke verklaringen zou uitvinden. Het is bovendien uitgesloten dat u en uw vrouw een internationale vlucht zouden genomen hebben, zonder ergens een paspoort te hebben moeten voorleggen.

Verder verklaart u dat uw vrouw vroeger ook over een paspoort beschikte (CGVS, p.8). Dit zou ze volgens u gaan halen zijn toen jullie ooit een visum trachtten te bemachtigen om naar Frankrijk te reizen

(CGVS, p.8). Uw vrouw daarentegen, beweert nooit een paspoort te hebben gehad (CGVS, p.4). Een weinige overtuigend antwoord, gezien uit de informatie waarover de DVZ beschikt, blijkt dat u en uw vrouw op 5 september 2015 een visumaanvraag indienden bij de Franse ambassade te Kabul en hierbij beiden een paspoort neerlegden (zie administratief dossier). De vaststelling dat u en uw vrouw niet eerlijk zijn en informatie trachten achterhouden, ondermijnt jullie algemene geloofwaardigheid op zeer ernstige wijze.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal (CGVS) geen enkel geloof kan hechten aan de problemen die u en uw familie zouden gehad hebben met Mullah Tarakhel. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw broer en diens familie zich baseerden op identiek dezelfde vervolgingsfeiten en dat het CGVS deze asielmotieven op omstandige wijze heeft weerlegd in de beslissing van uw broer van 30 juni 2017 (zie administratief dossier). Dat u en uw vrouw zich nu op hetzelfde asielaanvraag beroepen, maakt dat er ook aan jullie relaas geen geloof kan gehecht worden. Eén van de redenen waarom de verklaringen van uw broer M. Hu. niet geloofwaardig bleken, was het feit dat er wat schortte aan het tijdstip van de beweerdde feiten. Uw broer legde een klachtbrief neer gericht aan de politie van Kabul alsook een brief van naburige handelaren. Beide documenten zouden jullie problemen bevestigen. De datum die wordt vermeld op deze documenten (namelijk de 1ste van de 2de maand van 1395 = 20 april 2016), viel echter een maand later in de tijd dan het moment waarop de vingerafdrukken van uw broer en zijn vrouw in Griekenland werden genomen (namelijk 9 maart 2016, zie administratief dossier). Gezien u verklaart op hetzelfde moment Afghanistan te hebben verlaten (CGVS, p.10), ondermijnt deze vaststelling ook de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

U probeert deze tegenstrijdigheid op uw gehoor bij het CGVS te verklaren en beweert dat de klachtbrief een brief is die door een werknemer van jullie werd afgehaald bij de politie, na jullie vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.11). Hij zou het document gaan halen zijn op de dag die vermeld staat op deze brief (CGVS, p.11). Door een miscommunicatie schreef de politie volgens u de dag neer waarop deze medewerker om bevestiging ging vragen en niet de exacte dag van het incident (CGVS, p.11). Volgens u vond dit beweerdde incident in werkelijkheid plaats op de 2de van hout van 1394 (=21 februari 2016). Ook de brief die door uw broer werd neergelegd en waarin naburige handelaren uw problemen bevestigen, zou volgens u een foutieve datum vermelden (CGVS, p.12). Door het analfabetisme van deze medewerker zouden de naburige handelaren een bevestiging van uw problemen hebben ondertekend met de foutieve datum, zo beweert u (CGVS, p.12). Aan deze verklaringen kan geen enkel geloof gehecht worden. Zo werd de klachtbrief die uw broer neerlegde tijdens zijn gehoor vertaald, en bleek dat u en uw broer in de 'ik-vorm' jullie problemen uitklaarden (CGVS H., M. Hu., p.9, zie administratief dossier). Bovendien maakte uw broer geen enkele melding als zou een werknemer van jullie die brief zijn gaan halen, noch liet hij verstaan dat deze datum niet de werkelijke datum van het incident zou zijn. Integendeel, toen men uw broer vroeg wanneer het document van uw naburige handelaren werd opgesteld, antwoordde hij 'dezelfde dag' (CGVS H., M. Hu., p.9, zie administratief dossier). Bovendien is het weinig aannemelijk dat u en uw broer eerder ook klacht zouden zijn gaan indienen, maar dan geen enkel bewijsstuk van de politie zouden meegekregen hebben, zoals u verklaart (CGVS, p.11).

Dit is niet de enige manier waarop u een verklaring probeert te bieden voor de opmerkelijke vaststelling dat de vingerafdrukken van uw broer al op 9 maart 2016 in Griekenland werden afgenomen. Hoewel u en uw broer verklaren op hetzelfde moment Afghanistan te hebben verlaten, verklaart u dat u vertrok tien dagen na de 2de van hout van 1394 (=21 februari 2016) (CGVS, p.7), terwijl uw broer verklaarde te zijn vertrokken 'einde hamal, rond saur' (= ongeveer midden april/begin mei) (CGVS H., M. Hu., p.6, zie administratief dossier). U lijkt heden uw beweerdde dag van vertrek te wijzigen om uw relaas geloofwaardig te maken. U verklaarde bij de DVZ namelijk nog dat u Afghanistan verliet op de 10de van de 2de maand van 1395 (=29 april 2016). U zei ook dat jullie drie maanden onderweg waren (vragenlijst DVZ, vraag 31). Hoewel uw vrouw niet het precieze jaar wist op te geven, gaf ook zij bij de DVZ aan te zijn vertrokken op de 10de van de 2de maand (verklaring DVZ H., R., vraag 31). Dat uw vrouw verklaart dat ze dit niet zei (CGVS H., R., p.3), is geen afdoende verklaring. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u omstreeks 21 februari 2016 Afghanistan zou hebben verlaten.

Verder dient er te worden gewezen op enkele tegenstrijdigheden in de verklaringen die uw vrouw aflegde. Zo verklaarde ze tijdens haar gehoor op de DVZ nog dat een paar mannen naar uw winkel kwamen en enkele dagen later ook naar jullie huis kwamen (vragenlijst DVZ H. R., vraag 3.5). Op het CGVS verklaart ze daarentegen dat deze mannen de volgende dag zouden gekomen zijn en ontkent zij bij de DVZ zoiets te hebben gezegd (CGVS H., R., p.6). Ook verklaarde ze bij de DVZ dat ze nog enkele dagen thuis zou gebleven zijn, nadat deze mannen zouden zijn langsgesproken (vragenlijst DVZ H. R.,

vraag 3.5). Ook hier spreekt ze zichzelf tegen, gezien ze bij het CGVS verklaart de volgende dag het huis te hebben verlaten (CGVS H., R., p.6). Dat uw vrouw zich tegenspreekt over de beweerde feiten, net zoals bovendien ook uw broer deed (zie administratief dossier), bevestigt dat uw asielrelaas bedrieglijk is.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De taskara's bevestigen uw identiteit en die van uw vrouw en kinderen, die in deze beslissing niet wordt betwist. Dat u en uw broer een winkel uitbaatten, zoals de documenten in verband met deze winkel dienen aan te tonen, wordt evenmin in twijfel getrokken. Wat betreft de brieven die van de politie uit Kabul zouden zijn, dient te worden opgemerkt dat reeds in bovenstaande beslissing twijfels werden geuit bij de authenticiteit van deze documenten. Bovendien dient te worden opgemerkt dat dergelijke document uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Wat betreft de berichten van buurtbewoners en andere winkeliers die werden opgestuurd via Viber en ook werden afgedrukt, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten bezwaarlijk als objectief kunnen worden beschouwd. Deze documenten kunnen aldus evenmin bovenstaande beslissing ombuigen.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Deze beslissing werd door de RvV bevestigd in haar arrest van 25 april 2018. Het tweede verzoek om internationale bescherming dat uw ouders hierna indienden, werd geannuleerd. Hun derde verzoek werd door het CGVS niet ontvankelijk verklaard op 25 juni 2018 omdat er geen elementen voorhanden waren die de kans aanzienlijk groter maakten dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwamen. Het beroep dat uw ouders tegen deze beslissing indienden, werd op 19 december 2018 verworpen door de RvV. U legde geen bijkomende verklaringen af of bewijsstukken neer die de ongelooftwaardigheid van jullie vluchtmotieven in een nieuw daglicht kunnen stellen.

Wat betreft uw vrees om bij een terugkeer naar Afghanistan ontvoerd te worden voor losgeld omdat de mensen zullen denken dat uw familie rijk is vanwege jullie verblijf in het buitenland (CGVS, p.3), dient er opgemerkt te worden dat dit een louter blote bewering is van uwentwege die u niet staft aan de hand van enig concreet element.

Verder verklaarde u dat u ongeveer een week voor uw onderhoud op het CGVS van uw moeder had vernomen dat zij u indertijd in Afghanistan per ongeluk had uitgehuwelijkt. U stelde dat uw ouders gekant zijn tegen het huwelijk maar dat de moeder van de jongen aan wie u zou zijn beloofd, erop staat dat jullie met elkaar trouwen. Als ze uw grootmoeder en tantes in Kabul ziet, vraagt ze naar u en maakt hen er attent op dat u werd beloofd aan haar zoon (CGVS, p.3-4). Hierbij dient vooreerst opgemerkt te worden dat u niet weet hoe de jongen met wie u in Afghanistan zou moeten huwen, heet, noch hoe zijn ouders heten (CGVS, p.4-5). U stelde dat de moeder familie is van uw vader, maar u kon niet verduidelijken op welke manier ze verwant zijn (CGVS, p.4). U weet niet waar in Afghanistan de jongen woont, noch hoe oud hij is (CGVS, p.4). Voorts dient erop gewezen te worden dat uw uithuwelijking ongelooftwaardig werd beoordeeld in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw zus I. (zie administratief dossier). Gezien zij niet persoonlijk kon worden gehoord wegens haar jonge leeftijd, werden uw moeder en vader uitgenodigd voor een gesprek op het CGVS in haar naam.

U wees er voorts op dat u, toen u zes of zeven jaar was, in Kabul het onthoofde lichaam van een buurman heeft gezien (CGVS, p.6-7). U meent dat u sindsdien in Afghanistan bijna elke dag luide geluiden hoorde, o.a. het geluid van wenende vrouwen, en dat u de beelden van die dag terug voor zich ziet. In België zou u hier veel minder last van hebben (CGVS, p.6-7). Gevraagd of u hierover met iemand heeft gesproken, stelde u dat u altijd naar uw moeder gaat als het weer gebeurt en voegde

daaraan toe dat uw moeder zei dat het niet zo erg is (CGVS, p.7). Gevraagd of u voor deze problemen naar een psycholoog bent moeten gaan, antwoordde u negatief (CGVS, p.7). U heeft eveneens nagelaten om uw beschreven psychische problemen te staven aan de hand van enig attest. Uit het door u beschreven incident waarvan u zegt getuige te zijn geweest, kan dan ook geenszins worden afgeleid dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Wat betreft voorts uw verklaring dat u in Kabul op zeven- of achtjarige leeftijd éénmalig geconfronteerd zou zijn geweest met onbekende mannen in een auto die er – naar u meent – op uit waren om u te ontvoeren (CGVS, p.6), dient er opgemerkt te worden dat het een blote bewering betreft van uwentwege die u niet staft aan de hand van concrete elementen.

Wat betreft uw verklaringen dat u in Afghanistan terug van nul zal moeten beginnen op school omdat u niet kan schrijven en lezen in het Dari, dat u er zal worden uitgelachen en geen hulp zal krijgen, dat men zal zeggen dat u uw plan maar moet trekken en dat leerkrachten u daar slagen als je iets niet weet (CGVS, p.5), dient er opgemerkt te worden dat dit eveneens louter blote beweringen zijn.

U stelde nog dat de scholen in Afghanistan niet goed zijn (CGVS, p.5). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt echter dat er in de stad Kabul heel veel scholen gevestigd zijn, zowel privé- en overheidsscholen als privé- en overheidsinstellingen van hoger onderwijs. De beste scholen en universiteiten, zowel publieke als privé-instellingen, bevinden zich voornamelijk in Kabul. Er kan dan ook worden aangenomen dat u in Kabul een passende onderwijsinstelling kan vinden.

U verklaarde verder nog dat u in België wil blijven omdat het uw thuis is geworden en u zich hier beter voelt. U wil hier verder studeren en een toekomst opbouwen (CGVS, p.3 en p.5). Uw integratie in België wordt gestaafd door al de door u neergelegde stukken. Het betreft een element dat een terugkeer naar het land van herkomst vanuit humanitair oogpunt kan bemoeilijken. Het CGVS is echter enkel bevoegd voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat deze humanitaire elementen een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich meebrengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden. Voor het verkrijgen van een verblijf in België op basis van zuiver humanitaire redenen dient u andere, in de Vreemdelingenwet voorziene, procedures aan te wenden.

Gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen, bent u er niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève aannemelijk te maken, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018** (pag. 1, 71-77 en 83-84, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; en de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.*

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul,

met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul door te verwijzen naar het verblijf van u en uw familie in het buitenland en de perceptie dat jullie hierdoor rijk zijn en sneller het slachtoffer zullen worden van ontvoeringen (CGVS, p.3), moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, §2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u gepercipieerd zal worden als rijk, maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kunnen verhogen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

1.2.3. De derde bestreden beslissing, die werd genomen ten aanzien van de tweede oudste zoon Sh. H. (hierna: tweede verzoeker), luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent tien jaar oud en u heeft de Afghaanse nationaliteit. In Afghanistan woonde u met uw ouders, broers en zussen in Kabul.

Op 25 juli 2016 dienden uw vader, Q. S. H. (CGVS 16/16063 en O.V. 8.292.403), en uw moeder, R. H. (CGVS 16/16063B en O.V. 8.292.403), hier een verzoek om internationale bescherming in. Uw vader en zijn broer M. Hu. baatten in Kabul samen een winkel uit en raakten in conflict met gewapende klanten die niet onmiddellijk wilden betalen. De mannen werkten voor de machtige Mullah Tarakhel die zich wilde wreken. Uit vrees dat hij iedereen zou doden, verlieten uw ouders Afghanistan, samen met u, uw broer S. H. (CGVS 19/10126 en O.V. 8.292.403), uw zus Z. H. (CGVS 19/10126C en O.V. 8.292.403), uw broer Sa. H. (CGVS 19/10127 en O.V. 8.292.403) en uw zus I. H. (CGVS 19/10127C en O.V. 8.292.403). Op 23 november 2017 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus daar er geen geloof werd gehecht aan de door uw ouders ingeroepen vluchtmotieven. Ze gingen tegen deze beslissing in beroep. Op 25 april 2018 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing van het CGVS.

Het tweede verzoek dat uw ouders indienden op 16 augustus 2017 werd op 23 oktober 2017 geannuleerd. Op 18 mei 2018 dienden ze een derde verzoek om internationale bescherming in. Uw ouders hielden vast aan de vluchtmotieven die ze hadden aangehaald in het kader van hun eerste verzoek en voegden daar nog aan toe dat jullie belagers naar jullie huis in Kabul waren gekomen en verkeerdelijk de nieuwe bewoners hadden aangevallen omdat ze dachten dat jullie waren teruggekeerd. Ook was iemand die uw vader kende, er vandoor gegaan met het geld van de verkoop van de voorraad van uw vader zijn winkel in Kabul.

Op 25 juni 2018 werd hun derde verzoek niet ontvankelijk beoordeeld door het CGVS. In haar arrest van 19 december 2018 volgde de RvV de beslissing van het CGVS. Op 25 januari 2019 dienden u, uw twee broers en uw twee zussen, in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Tijdens uw persoonlijk onderhoud verwees u naar de vluchtmotieven van uw ouders en stelde dat er oorlog en gevechten gaande waren in Afghanistan. U vreest daarnaast gedood of ontvoerd te worden voor losgeld omdat de mensen zullen denken dat uw familie rijk is vanwege jullie verblijf in het buitenland.

U herinnert zich voorts dat toen u vier of vijf jaar oud was, u in Kabul op een dag heeft gezien hoe vier gewapende mannen één persoon achter een huis trokken en daarna terug verschenen zonder die persoon. Ze kwamen vervolgens uw richting uit gewandeld en u bent snel naar huis gelopen. U denkt dat die persoon werd gedood en bent bang dat u dat ook zal overkomen bij een terugkeer.

Toen u dezelfde leeftijd had was u met uw zus Z. een keer onderweg naar de winkel van uw vader in Kabul toen zij een man in een auto zag zitten die een specifiek gebaar maakte naar haar, waarna ze heel bang was en jullie snel wegliepen. U denkt dat hij uw zus misschien wilde meenemen.

U verklaarde daarnaast nog dat u in België wil blijven omdat u zich hier goed voelt, snel vrienden kan maken, en hier een toekomst wil opbouwen.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een bundel Belgische schoolattesten; vier getuigenissen van de goede integratie van u en uw familie in België; een bundel foto's van activiteiten van u en uw broers en zussen in België; en een geheugenkaart met daarop eveneens foto's en video's van jullie leven in België.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u minderjarig bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal: zo werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde

protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verwijst vooreerst naar de problemen die uw vader had in Kabul met Mullah Tarakhel en omwille waarvan u en uw familie in 2016 Afghanistan zouden hebben verlaten (CGVS, p.3). Uw ouders zijn er evenwel niet in geslaagd aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet lopen. Daarom kan u zich evenmin op hun asielmotieven beroepen om aan te tonen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst vervolging dient te vrezen of er een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. De motieven die aan de grondslag lagen van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van uw ouders, luiden als volgt:

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst is er de vaststelling dat u en uw vrouw zich niet betrouwbaar opstellen bij de asielinstanties. Zo gaven jullie beiden bij de DVZ de ongeloofwaardige verklaring, geen enkel land te kennen dat jullie doorkruisten op weg naar België (verklaring DVZ, vraag 31 & verklaring DVZ H., R., vraag 31). Op het CGVS verklaart u onder druk van andere mensen de namen van deze landen te hebben verzwegen. U noemt dan alsnog een aantal landen op uw reisroute (CGVS, p.2 & 10). Het CGVS moet evenwel vaststellen dat u en uw vrouw tijdens jullie gehoor bij het CGVS nog steeds informatie achterhouden. Zo is er vooreerst de weinig aannemelijke verklaring dat u niet zou weten in welk land of welke stad u zou zijn geland, nadat u het vliegtuig in Afghanistan zou genomen hebben (CGVS, p.9). Uw verklaring dat u dit niet kon weten omdat het nacht was, is daarbij weinig serieus (CGVS, p.9). U blijft misleidende verklaringen afleggen als het CGVS informeert naar het eventuele bezit van een paspoort. U verklaart dat u ooit in het bezit was van een paspoort, maar dat dit gestolen is toen men uw huis binnenviel (CGVS, p.7). U verklaart verder dat u geen enkel idee heeft of de smokkelaar voor u ooit een (vals) paspoort regelde (CGVS, p.8 & 9). Dit is opmerkelijk, gezien u bij de DVZ nog verklaarde dat uw eigen paspoort zich bij de smokkelaar bevond en dat hij voor u een visum regelde (verklaring DVZ, vraag 24). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat u dit nooit verklaarde (CGVS, p.9). Het lijkt nochtans weinig geloofwaardig dat een werknemer van de DVZ dergelijke verklaringen zou uitvinden. Het is bovendien uitgesloten dat u en uw vrouw een internationale vlucht zouden genomen hebben, zonder ergens een paspoort te hebben moeten voorleggen.

Verder verklaart u dat uw vrouw vroeger ook over een paspoort beschikte (CGVS, p.8). Dit zou ze volgens u gaan halen zijn toen jullie ooit een visum trachtten te bemachtigen om naar Frankrijk te reizen (CGVS, p.8). Uw vrouw daarentegen, beweert nooit een paspoort te hebben gehad (CGVS, p.4). Een weinige overtuigend antwoord, gezien uit de informatie waarover de DVZ beschikt, blijkt dat u en uw vrouw op 5 september 2015 een visumaanvraag indienden bij de Franse ambassade te Kabul en hierbij beiden een paspoort neerlegden (zie administratief dossier). De vaststelling dat u en uw vrouw niet eerlijk zijn en informatie trachten achterhouden, ondermijnt jullie algemene geloofwaardigheid op zeer ernstige wijze.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal (CGVS) geen enkel geloof kan hechten aan de problemen die u en uw familie zouden gehad hebben met Mullah Tarakhel. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw broer en diens familie zich baseerden op identiek dezelfde

vervolgingsfeiten en dat het CGVS deze asielmotieven op omstandige wijze heeft weerlegd in de beslissing van uw broer van 30 juni 2017 (zie administratief dossier). Dat u en uw vrouw zich nu op hetzelfde asielrelaas beroepen, maakt dat er ook aan jullie relaas geen geloof kan gehecht worden. Eén van de redenen waarom de verklaringen van uw broer M. Hu. niet geloofwaardig bleken, was het feit dat er wat schortte aan het tijdstip van de beweerde feiten. Uw broer legde een klachtbrief neer gericht aan de politie van Kabul alsook een brief van naburige handelaren. Beide documenten zouden jullie problemen bevestigen. De datum die wordt vermeld op deze documenten (namelijk de 1ste van de 2de maand van 1395 = 20 april 2016), viel echter een maand later in de tijd dan het moment waarop de vingerafdrukken van uw broer en zijn vrouw in Griekenland werden genomen (namelijk 9 maart 2016, zie administratief dossier). Gezien u verklaart op hetzelfde moment Afghanistan te hebben verlaten (CGVS, p.10), ondermijnt deze vaststelling ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

U probeert deze tegenstrijdigheid op uw gehoor bij het CGVS te verklaren en beweert dat de klachtenbrief een brief is die door een werknemer van jullie werd afgehaald bij de politie, na jullie vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.11). Hij zou het document gaan halen zijn op de dag die vermeld staat op deze brief (CGVS, p.11). Door een miscommunicatie schreef de politie volgens u de dag neer waarop deze medewerker om bevestiging ging vragen en niet de exacte dag van het incident (CGVS, p.11). Volgens u vond dit beweerde incident in werkelijkheid plaats op de 2de van hout van 1394 (=21 februari 2016). Ook de brief die door uw broer werd neergelegd en waarin naburige handelaren uw problemen bevestigen, zou volgens u een foutieve datum vermelden (CGVS, p.12). Door het analfabetisme van deze medewerker zouden de naburige handelaren een bevestiging van uw problemen hebben ondertekend met de foutieve datum, zo beweert u (CGVS, p.12). Aan deze verklaringen kan geen enkel geloof gehecht worden. Zo werd de klachtbrief die uw broer neerlegde tijdens zijn gehoor vertaald, en bleek dat u en uw broer in de 'ik-vorm' jullie problemen uitklaarden (CGVS H., M. Hu., p.9, zie administratief dossier). Bovendien maakte uw broer geen enkele melding als zou een werknemer van jullie die brief zijn gaan halen, noch liet hij verstaan dat deze datum niet de werkelijke datum van het incident zou zijn. Integendeel, toen men uw broer vroeg wanneer het document van uw naburige handelaren werd opgesteld, antwoordde hij 'dezelfde dag' (CGVS H., M. Hu., p.9, zie administratief dossier). Bovendien is het weinig aannemelijk dat u en uw broer eerder ook klacht zouden zijn gaan indienen, maar dan geen enkel bewijsstuk van de politie zouden meegekregen hebben, zoals u verklaart (CGVS, p.11).

Dit is niet de enige manier waarop u een verklaring probeert te bieden voor de opmerkelijke vaststelling dat de vingerafdrukken van uw broer al op 9 maart 2016 in Griekenland werden afgenomen. Hoewel u en uw broer verklaren op hetzelfde moment Afghanistan te hebben verlaten, verklaart u dat u vertrok tien dagen na de 2de van hout van 1394 (=21 februari 2016) (CGVS, p.7), terwijl uw broer verklaarde te zijn vertrokken 'einde hamal, rond saur' (= ongeveer midden april/begin mei) (CGVS H., M. Hu., p.6, zie administratief dossier). U lijkt heden uw beweerde dag van vertrek te wijzigen om uw relaas geloofwaardig te maken. U verklaarde bij de DVZ namelijk nog dat u Afghanistan verliet op de 10de van de 2de maand van 1395 (=29 april 2016). U zei ook dat jullie drie maanden onderweg waren (vragenlijst DVZ, vraag 31). Hoewel uw vrouw niet het precieze jaar wist op te geven, gaf ook zij bij de DVZ aan te zijn vertrokken op de 10de van de 2de maand (verklaring DVZ H., R., vraag 31). Dat uw vrouw verklaart dat ze dit niet zei (CGVS H., R., p.3), is geen afdoende verklaring. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u omstreeks 21 februari 2016 Afghanistan zou hebben verlaten.

Verder dient er te worden gewezen op enkele tegenstrijdigheden in de verklaringen die uw vrouw aflegde. Zo verklaarde ze tijdens haar gehoor op de DVZ nog dat een paar mannen naar uw winkel kwamen en enkele dagen later ook naar jullie huis kwamen (vragenlijst DVZ H. R., vraag 3.5). Op het CGVS verklaart ze daarentegen dat deze mannen de volgende dag zouden gekomen zijn en ontkent zij bij de DVZ zoiets te hebben gezegd (CGVS H., R., p.6). Ook verklaarde ze bij de DVZ dat ze nog enkele dagen thuis zou gebleven zijn, nadat deze mannen zouden zijn langsgesproken (vragenlijst DVZ H. R., vraag 3.5). Ook hier spreekt ze zichzelf tegen, gezien ze bij het CGVS verklaart de volgende dag het huis te hebben verlaten (CGVS H., R., p.6). Dat uw vrouw zich tegenspreekt over de beweerde feiten, net zoals bovendien ook uw broer deed (zie administratief dossier), bevestigt dat uw asielrelaas bedrieglijk is.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De taskara's bevestigen uw identiteit en die van uw vrouw en kinderen, die in deze beslissing niet wordt betwist. Dat u en uw broer een winkel uitbaatten, zoals de documenten in verband met deze winkel dienen aan te tonen, wordt evenmin in twijfel getrokken. Wat betreft de brieven die van de politie uit Kabul zouden zijn, dient te worden opgemerkt dat reeds in bovenstaande beslissing twijfels werden

geuit bij de authenticiteit van deze documenten. Bovendien dient te worden opgemerkt dat dergelijke document uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Wat betreft de berichten van buurtbewoners en andere winkeliers die werden opgestuurd via Viber en ook werden afgedrukt, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten bezwaarlijk als objectief kunnen worden beschouwd. Deze documenten kunnen aldus evenmin bovenstaande beslissing ombuigen.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Deze beslissing werd door de RvV bevestigd in haar arrest van 25 april 2018. Het tweede verzoek om internationale bescherming dat uw ouders hierna indienden, werd geannuleerd. Hun derde verzoek werd door het CGVS niet ontvankelijk verklaard op 25 juni 2018 omdat er geen elementen voorhanden waren die de kans aanzienlijk groter maakten dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwamen. Het beroep dat uw ouders tegen deze beslissing indienden, werd op 19 december 2018 verworpen door de RvV. U legde geen bijkomende verklaringen af of bewijsstukken neer die de ongelooftwaardigheid van jullie vluchtmotieven in een nieuw daglicht kunnen stellen. Wat betreft uw verwijzing naar de oorlog en gevechten in Kabul (CGVS, p.3), dient er verwezen te worden naar onderstaande appreciatie van de veiligheidssituatie in de stad Kabul.

Wat betreft uw vrees om bij een terugkeer naar Afghanistan ontvoerd te worden voor losgeld omdat de mensen zullen denken dat uw familie rijk is vanwege jullie verblijf in het buitenland (CGVS, p.4), dient er opgemerkt te worden dat deze bewering louter hypothetisch is.

U verklaarde voorts dat u in Kabul op vier- of vijfjarige leeftijd getuige bent geweest van een aanval op een u onbekende man door u onbekende gewapende mannen en vreest eveneens het slachtoffer te worden van geweld (CGVS, p.4). Ter zake dient er evenwel opgemerkt te worden dat het een blote bewering betreft van uwentwege die u niet staaft aan de hand van concrete elementen.

U stelde verder dat u met uw zus Z. een keer onderweg was naar de winkel van uw vader in Kabul en zij een man in een auto zag zitten die een specifiek gebaar maakte naar haar, waarna ze heel bang was en jullie snel weg liepen. U denkt dat hij uw zus misschien wilde meenemen (CGVS, p.4). Hierbij moet verwezen worden naar de weigeringsbeslissing die werd genomen in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw zus Z. (zie administratief dossier).

U verklaarde ten slotte nog dat u in België wil blijven omdat u zich hier goed voelt, snel vrienden kan maken, en hier een toekomst wil opbouwen (CGVS, p.3). Uw integratie in België wordt gestaafd door al de door u neergelegde stukken. Het betreft een element dat een terugkeer naar het land van herkomst vanuit humanitair oogpunt kan bemoeilijken. Het CGVS is echter enkel bevoegd voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat deze humanitaire elementen een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich meebrengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden. Voor het verkrijgen van een verblijf in België op basis van zuiver humanitaire redenen dient u andere, in de Vreemdelingenwet voorziene, procedures aan te wenden.

Gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen, bent u er niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève aannemelijk te maken, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018** (pag. 1, 71-77 en 83-84, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen,

IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; en de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.*

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviseerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad geviseerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten geviseerd.

Omwille de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul door te verwijzen naar het verblijf van u en uw familie in het buitenland en

de perceptie dat jullie hierdoor rijk zijn en sneller het slachtoffer zullen worden van ontvoeringen (CGVS, p.4), moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, §2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u gepercipieerd zal worden als rijk, maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kunnen verhogen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

1.2.4. De vierde bestreden beslissing, die werd genomen ten aanzien van de jongste zoon Sa. H. (hierna: derde verzoeker), luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent acht jaar oud en u heeft de Afghaanse nationaliteit. In Afghanistan woonde u met uw ouders, broers en zussen in Kabul.

Op 25 juli 2016 dienden uw vader, Q. S. H. (CGVS 16/16063 en O.V. 8.292.403), en uw moeder, R. H. (CGVS 16/16063B en O.V. 8.292.403), hier een verzoek om internationale bescherming in. Uw vader en zijn broer M. Hu. baatten in Kabul samen een winkel uit en raakten in conflict met gewapende klanten die niet onmiddellijk wilden betalen. De mannen werkten voor de machtige Mullah Tarakhel die zich wilde wreken. Uit vrees dat hij iedereen zou doden, verlieten uw ouders Afghanistan, samen met u, uw broer S. H. (CGVS 19/10126 en O.V. 8.292.403), uw zus Z. H. (CGVS 19/10126C en O.V. 8.292.403), uw broer Sh. H. (CGVS 19/10126D en O.V. 8.292.403) en uw zus I. H. (CGVS 19/10127C en O.V. 8.292.403). Op 23 november 2017 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus daar er geen geloof werd gehecht aan de door uw ouders ingeroepen vluchtmotieven. Ze gingen tegen deze beslissing in beroep. Op 25 april 2018 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing van het CGVS.

Het tweede verzoek dat uw ouders indienden op 16 augustus 2017 werd op 23 oktober 2017 geannuleerd. Op 18 mei 2018 dienden ze een derde verzoek om internationale bescherming in. Uw ouders hielden vast aan de vluchtmotieven die ze hadden aangehaald in het kader van hun eerste verzoek en voegden daar nog aan toe dat jullie belagers naar jullie huis in Kabul waren gekomen en verkeerdelijk de nieuwe bewoners hadden aangevallen omdat ze dachten dat jullie waren teruggekeerd. Ook was iemand die uw vader kende, er vandoor gegaan met het geld van de verkoop van de voorraad van uw vader zijn winkel in Kabul. Op 25 juni 2018 werd hun derde verzoek niet ontvankelijk verklaard door het CGVS. In haar arrest van 19 december 2018 volgde de RvV de beslissing van het CGVS.

Op 25 januari 2019 dienden u, uw twee broers en uw twee zussen, in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Tijdens uw persoonlijk onderhoud stelde u niet te weten waarom uw familie indertijd is vertrokken uit Afghanistan. U verklaarde dat de mensen in Afghanistan niet zo goed zijn en dat als u daar op school iets niet zou weten, u gestraft zal worden met een stokslag op uw hand of buiten moet gaan staan op één been. U verwees nog naar de aanwezigheid van gewapende politiemannen in Kabul. U wil graag in België blijven omdat u het hier leuk vindt en graag naar de sport- en zwemblessen gaat.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een bundel Belgische schoolattesten; vier getuigenissen van de goede integratie van u en uw familie in België; een bundel

foto's van activiteiten van u en uw broers en zussen in België; en een geheugenkaart met daarop eveneens foto's en video's van jullie leven in België.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u minderjarig bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal: zo werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U stelt dat u nog te klein was om te weten waarom u en uw gezin indertijd Afghanistan moesten verlaten (CGVS, p.3). Hierbij dient er opgemerkt te worden dat uw ouders er niet in zijn geslaagd aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet lopen. De motieven die aan de grondslag lagen van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van uw ouders, luiden als volgt:

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst is er de vaststelling dat u en uw vrouw zich niet betrouwbaar opstellen bij de asielinstanties. Zo gaven jullie beiden bij de DVZ de ongeloofwaardige verklaring, geen enkel land te kennen dat jullie doorkruisten op weg naar België (verklaring DVZ, vraag 31 & verklaring DVZ H., R., vraag 31). Op het CGVS verklaart u onder druk van andere mensen de namen van deze landen te hebben verzwegen. U noemt dan alsnog een aantal landen op uw reisroute (CGVS, p.2 & 10). Het CGVS moet evenwel vaststellen dat u en uw vrouw tijdens jullie gehoor bij het CGVS nog steeds informatie achterhouden. Zo is er vooreerst de weinig aannemelijke verklaring dat u niet zou weten in welk land of welke stad u zou zijn geland, nadat u het vliegtuig in Afghanistan zou genomen hebben (CGVS, p.9). Uw verklaring dat u dit niet kon weten omdat het nacht was, is daarbij weinig serieus (CGVS, p.9). U blijft misleidende verklaringen afleggen als het CGVS informeert naar het eventuele bezit van een paspoort. U verklaart dat u ooit in het bezit was van een paspoort, maar dat dit gestolen is toen men uw huis binnenviel (CGVS, p.7). U verklaart verder dat u geen enkel idee heeft of de smokkelaar voor u ooit een (vals) paspoort regelde (CGVS, p.8 & 9). Dit is opmerkelijk, gezien u bij de DVZ nog verklaarde dat uw eigen paspoort zich bij de smokkelaar bevond en dat hij voor u een visum regelde (verklaring DVZ, vraag 24). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat u dit nooit verklaarde (CGVS, p.9). Het lijkt nochtans weinig geloofwaardig dat een werknemer van de DVZ dergelijke verklaringen zou uitvinden. Het is bovendien uitgesloten dat u en uw vrouw een internationale vlucht zouden genomen hebben, zonder ergens een paspoort te hebben moeten voorleggen.

Verder verklaart u dat uw vrouw vroeger ook over een paspoort beschikte (CGVS, p.8). Dit zou ze volgens u gaan halen zijn toen jullie ooit een visum trachtten te bemachtigen om naar Frankrijk te reizen (CGVS, p.8). Uw vrouw daarentegen, beweert nooit een paspoort te hebben gehad (CGVS, p.4). Een

weinige overtuigend antwoord, gezien uit de informatie waarover de DVZ beschikt, blijkt dat u en uw vrouw op 5 september 2015 een visumaanvraag indienden bij de Franse ambassade te Kabul en hierbij beiden een paspoort neerlegden (zie administratief dossier). De vaststelling dat u en uw vrouw niet eerlijk zijn en informatie trachten achterhouden, ondermijnt jullie algemene geloofwaardigheid op zeer ernstige wijze.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal (CGVS) geen enkel geloof kan hechten aan de problemen die u en uw familie zouden gehad hebben met Mullah Tarakhel. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw broer en diens familie zich baseerden op identiek dezelfde vervolgingsfeiten en dat het CGVS deze asielmotieven op omstandige wijze heeft weerlegd in de beslissing van uw broer van 30 juni 2017 (zie administratief dossier). Dat u en uw vrouw zich nu op hetzelfde asielaanvraag beroepen, maakt dat er ook aan jullie relaas geen geloof kan gehecht worden. Eén van de redenen waarom de verklaringen van uw broer M. Hu. niet geloofwaardig bleken, was het feit dat er wat schortte aan het tijdstip van de beweerde feiten. Uw broer legde een klachtbrief neer gericht aan de politie van Kabul alsook een brief van naburige handelaren. Beide documenten zouden jullie problemen bevestigen. De datum die wordt vermeld op deze documenten (namelijk de 1ste van de 2de maand van 1395 = 20 april 2016), viel echter een maand later in de tijd dan het moment waarop de vingerafdrukken van uw broer en zijn vrouw in Griekenland werden genomen (namelijk 9 maart 2016, zie administratief dossier). Gezien u verklaart op hetzelfde moment Afghanistan te hebben verlaten (CGVS, p.10), ondermijnt deze vaststelling ook de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

U probeert deze tegenstrijdigheid op uw gehoor bij het CGVS te verklaren en beweert dat de klachtbrief een brief is die door een werknemer van jullie werd afgehaald bij de politie, na jullie vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.11). Hij zou het document gaan halen zijn op de dag die vermeld staat op deze brief (CGVS, p.11). Door een miscommunicatie schreef de politie volgens u de dag neer waarop deze medewerker om bevestiging ging vragen en niet de exacte dag van het incident (CGVS, p.11). Volgens u vond dit beweerde incident in werkelijkheid plaats op de 2de van hout van 1394 (=21 februari 2016). Ook de brief die door uw broer werd neergelegd en waarin naburige handelaren uw problemen bevestigen, zou volgens u een foutieve datum vermelden (CGVS, p.12). Door het analfabetisme van deze medewerker zouden de naburige handelaren een bevestiging van uw problemen hebben ondertekend met de foutieve datum, zo beweert u (CGVS, p.12). Aan deze verklaringen kan geen enkel geloof gehecht worden. Zo werd de klachtbrief die uw broer neerlegde tijdens zijn gehoor vertaald, en bleek dat u en uw broer in de 'ik-vorm' jullie problemen uitklaarden (CGVS H., M. Hu., p.9, zie administratief dossier). Bovendien maakte uw broer geen enkele melding als zou een werknemer van jullie die brief zijn gaan halen, noch liet hij verstaan dat deze datum niet de werkelijke datum van het incident zou zijn. Integendeel, toen men uw broer vroeg wanneer het document van uw naburige handelaren werd opgesteld, antwoordde hij 'dezelfde dag' (CGVS H., M. Hu., p.9, zie administratief dossier). Bovendien is het weinig aannemelijk dat u en uw broer eerder ook klacht zouden zijn gaan indienen, maar dan geen enkel bewijsstuk van de politie zouden meegekregen hebben, zoals u verklaart (CGVS, p.11).

Dit is niet de enige manier waarop u een verklaring probeert te bieden voor de opmerkelijke vaststelling dat de vingerafdrukken van uw broer al op 9 maart 2016 in Griekenland werden afgenomen. Hoewel u en uw broer verklaren op hetzelfde moment Afghanistan te hebben verlaten, verklaart u dat u vertrok tien dagen na de 2de van hout van 1394 (=21 februari 2016) (CGVS, p.7), terwijl uw broer verklaarde te zijn vertrokken 'einde hamal, rond saur' (= ongeveer midden april/begin mei) (CGVS H., M. Hu., p.6, zie administratief dossier). U lijkt heden uw beweerde dag van vertrek te wijzigen om uw relaas geloofwaardig te maken. U verklaarde bij de DVZ namelijk nog dat u Afghanistan verliet op de 10de van de 2de maand van 1395 (=29 april 2016). U zei ook dat jullie drie maanden onderweg waren (vragenlijst DVZ, vraag 31). Hoewel uw vrouw niet het precieze jaar wist op te geven, gaf ook zij bij de DVZ aan te zijn vertrokken op de 10de van de 2de maand (verklaring DVZ H., R., vraag 31). Dat uw vrouw verklaart dat ze dit niet zei (CGVS H., R., p.3), is geen afdoende verklaring. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u omstreeks 21 februari 2016 Afghanistan zou hebben verlaten.

Verder dient er te worden gewezen op enkele tegenstrijdigheden in de verklaringen die uw vrouw aflegde. Zo verklaarde ze tijdens haar gehoor op de DVZ nog dat een paar mannen naar uw winkel kwamen en enkele dagen later ook naar jullie huis kwamen (vragenlijst DVZ H. R., vraag 3.5). Op het CGVS verklaart ze daarentegen dat deze mannen de volgende dag zouden gekomen zijn en ontkent zij bij de DVZ zoiets te hebben gezegd (CGVS H., R., p.6). Ook verklaarde ze bij de DVZ dat ze nog enkele dagen thuis zou gebleven zijn, nadat deze mannen zouden zijn langsgesproken (vragenlijst DVZ H. R., vraag 3.5). Ook hier spreekt ze zichzelf tegen, gezien ze bij het CGVS verklaart de volgende dag het

huis te hebben verlaten (CGVS H., R., p.6). Dat uw vrouw zich tegenspreekt over de beweerde feiten, net zoals bovendien ook uw broer deed (zie administratief dossier), bevestigt dat uw asielaanvraag bedrieglijk is.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De taskara's bevestigen uw identiteit en die van uw vrouw en kinderen, die in deze beslissing niet wordt betwist. Dat u en uw broer een winkel uitbaatten, zoals de documenten in verband met deze winkel dienen aan te tonen, wordt evenmin in twijfel getrokken. Wat betreft de brieven die van de politie uit Kabul zouden zijn, dient te worden opgemerkt dat reeds in bovenstaande beslissing twijfels werden geuit bij de authenticiteit van deze documenten. Bovendien dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw aanspraak slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw aanspraak te herstellen.

Wat betreft de berichten van buurtbewoners en andere winkeliers die werden opgestuurd via Viber en ook werden afgedrukt, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten bezwaarlijk als objectief kunnen worden beschouwd. Deze documenten kunnen aldus evenmin bovenstaande beslissing ombuigen.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielaanvragen. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Deze beslissing werd door de RvV bevestigd in haar arrest van 25 april 2018. Het tweede verzoek om internationale bescherming dat uw ouders hierna indienden, werd geannuleerd. Hun derde verzoek werd door het CGVS niet ontvankelijk verklaard op 25 juni 2018 omdat er geen elementen voorhanden waren die de kans aanzienlijk groter maakten dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwamen. Het beroep dat uw ouders tegen deze beslissing indienden, werd op 19 december 2018 verworpen door de RvV. U legde geen bijkomende verklaringen af of bewijsstukken neer die de ongelooftwaardigheid van jullie vluchtmotieven in een nieuw daglicht kunnen stellen.

U verklaarde nog dat de mensen in Afghanistan niet zo goed zijn en dat als u daar op school iets niet zou weten, u gestraft zal worden met een stokslag op uw hand of buiten moet gaan staan op één been. Volgens uw verklaringen hebben uw broer en zus u dat verteld (CGVS, p.3). Deze door u aangehaalde feiten zijn echter onvoldoende ernstig om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het betreft trouwens een louter blote bewering. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt bovendien dat er in de stad Kabul heel veel scholen gevestigd zijn, zowel privé- en overheidsscholen als privé- en overheidsinstellingen van hoger onderwijs. De beste scholen en universiteiten, zowel publieke als privéinstellingen, bevinden zich voornamelijk in Kabul. Er kan dan ook worden aangenomen dat u in Kabul een passende onderwijsinstelling kan vinden.

Dat er in Kabul gewapende politiemannen aanwezig zijn in het straatbeeld zoals uw broer u heeft verteld (CGVS, p.4), houdt geenszins een persoonlijke vrees voor vervolging voor u in zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch blijkt hieruit dat u in Afghanistan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U stelde ten slotte nog dat u graag in België wil blijven omdat u het hier leuk vindt, u graag naar de sporten zwemlessen gaat (CGVS, p.3-4). Uw integratie in België wordt gestaafd door al de door u neergelegde stukken. Het betreft een element dat een terugkeer naar het land van herkomst vanuit humanitair oogpunt kan bemoeilijken. Het CGVS is echter enkel bevoegd voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat deze humanitaire elementen een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich meebrengen

die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden. Voor het verkrijgen van een verblijf in België op basis van zuiver humanitaire redenen dient u andere, in de Vreemdelingenwet voorziene, procedures aan te wenden.

Gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen, bent u er niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève aannemelijk te maken, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018** (pag. 1, 71-77 en 83-84, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de

veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en de **COI**

Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad

aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

1.2.5. De vijfde bestreden beslissing, die werd genomen ten aanzien van de jongste dochter I. H. (hierna: tweede verzoekster), luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent vier jaar oud en u heeft de Afghaanse nationaliteit. In Afghanistan woonde u met uw ouders, broers en zus in Kabul.

Op 25 juli 2016 dienden uw vader, Q. S. H. (CGVS 16/16063 en O.V. 8.292.403), en uw moeder, R. H. (CGVS 16/16063B en O.V. 8.292.403), hier een verzoek om internationale bescherming in. Uw vader en zijn broer M. Hu. baatten in Kabul samen een winkel uit en raakten in conflict met gewapende klanten die niet onmiddellijk wilden betalen. De mannen werkten voor de machtige Mullah Tarakhel die zich wilde wreken. Uit vrees dat hij iedereen zou doden, verlieten uw ouders Afghanistan, samen met u, uw broer S. H. (CGVS 19/10126 en O.V. 8.292.403), uw zus Z. H. (CGVS 19/10126C en O.V. 8.292.403), uw broer Sh. H. (CGVS 19/10126D en O.V. 8.292.403) en uw zus I. H. (CGVS 19/10127C en O.V. 8.292.403). Op 23 november 2017 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus daar er geen geloof werd gehecht aan de door uw ouders ingeroepen vluchtmotieven. Ze gingen tegen deze beslissing in beroep. Op 25 april 2018 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing van het CGVS.

Het tweede verzoek dat uw ouders indienden op 16 augustus 2017 werd op 23 oktober 2017 geannuleerd. Op 18 mei 2018 dienden ze een derde verzoek om internationale bescherming in. Uw ouders hielden vast aan de vluchtmotieven die ze hadden aangehaald in het kader van hun eerste verzoek en voegden daar nog aan toe dat jullie belagers naar jullie huis in Kabul waren gekomen en verkeerdelijk de nieuwe bewoners hadden aangevallen omdat ze dachten dat jullie waren teruggekeerd. Ook was iemand die uw vader kende, er vandoor gegaan met het geld van de verkoop van de voorraad van uw vader zijn winkel in Kabul. Op 25 juni 2018 werd hun derde verzoek niet ontvankelijk verklaard door het CGVS. In haar arrest van 19 december 2018 volgde de RvV de beslissing van het CGVS.

Op 25 januari 2019 dienden u, uw drie broers en uw zus, in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Uw vader wees op de problemen die hij in Kabul heeft gekend met Mullah Tarakhel als reden waarom ook u en uw broers en zus niet kunnen terugkeren naar Afghanistan. Verder verwees uw vader naar de algemene onveiligheid in jullie land. Hij haalde ter zake aan dat hij een paar dagen geleden in de krant had gelezen dat een Afghaans meisje van drie jaar was verkracht en gedood en een ander zesjarig meisje, Mesah genaamd, tevens werd verkracht en gedood. Uw vader vreest verder dat u en uw broers en zus ontvoerd zullen worden voor losgeld omdat de mensen zullen denken dat jullie rijk

zijn vanwege jullie verblijf in het buitenland. Daarnaast wees hij op het gebrek aan onderwijs in Afghanistan. Hij stelde verder dat u bijna enkel Nederlands spreekt en dat u geen Dari zal willen spreken bij terugkeer. Hij haalde ten slotte nog aan dat uw manier van denken is verwesterd. Hij gaf als voorbeeld dat u eens een schoolvriendje omhelsde, hij u erop wees dat u dat niet mag doen, zei dat u vriendinnen moet kiezen, en u hem repliceerde dat u zelf uw vrienden kiest.

Uw moeder stelde ook dat het onveilig is in Afghanistan, herhaalde dat daar zelfs een driejarig meisje wordt verkracht en vermoord en dat u ook verkracht en ontvoerd kan worden. Ze wees eveneens op de goede integratie van u en uw broers en zus, stelde dat jullie zich gedragen zoals Belgische kinderen en verwesterd zijn. Ze verklaarde dat u bijna enkel Nederlands spreekt en hier veel vrienden heeft. Net als uw vader, haalde uw moeder nog aan dat uw mentaliteit is veranderd. Ze stelde dat u haar bijvoorbeeld vroeg waarom andere ouders op school geen hoofddoek dragen en waarom zij en uw oudste zus geen korte broeken dragen. Uw moeder wees er voorts op dat u op school iedereen omhelst en dat toen uw vader daar iets over zei, u repliceerde dat u degene bent die kiest en niet uw vader.

Uw moeder verklaarde verder nog dat toen jullie nog in Afghanistan woonde, ze goed bevriend was met Fa., de dochter van de oom aan vaderskant van uw vader. Haar echtgenoot, Ja. Sha., was vroeger een legercommandant. Uw vader had het niet zo begrepen op het gezin. Fa. had echter haar zinnen gezet op een huwelijk tussen haar zoon Y. en uw zus Z.. Tijdens één van de bezoeken van Fa. aan uw moeder, zei ze expliciet dat ze Z. wilde voor haar zoon. Uw moeder weigerde, zei dat het onmogelijk was, dat Z. en Y. kinderen zijn, maar een gebaar van uw moeder, zijnde het aanbieden van snoep wat in de Afghaanse traditie gelijkstaat met het accepteren van een huwelijksaanzoek, maakte dat Fa. had begrepen dat uw moeder instemde met een huwelijk. Ze zei aan uw moeder dat ze zich geen zorgen moest maken, dat de kinderen pas zouden huwen als ze wat ouder waren. Aldus werd uw zus Z. ongewild uitgehuwelijkt door uw moeder. Uw vader was van dit alles niet op de hoogte. Jullie verlieten Afghanistan maar ook in België bleef uw moeder geconfronteerd met Fa.. Telkens Fa. de moeder en zussen van uw moeder ontmoette tijdens sociale aangelegenheden in Kabul, vroeg ze naar Z. en zei dat ze eeuwig zouden wachten op haar. Uw moeder vreest dat Z. bij een terugkeer naar Afghanistan zal worden gedwongen om te huwen met Y. en dat als ze weigert, uw vader problemen zal krijgen met het gezin, gedood zal worden en uw broers gevisieerd zullen worden. Ze wil anderzijds evenmin instemmen met het huwelijk want dan zal Z. lijden. Uw moeder haalde verder nog aan dat het gezin u zou opeisen indien Z. een huwelijk zou blijven weigeren. Uw moeder had de hele situatie steeds verzwegen uit angst voor de reactie van uw vader en de familieleden van uw vader die in België verblijven. Door de stress die de hele situatie veroorzaakte bij uw moeder, besloot ze echter ongeveer een week voor het persoonlijk onderhoud, het probleem uit te leggen aan uw vader en aan Z..

Ter ondersteuning van uw verzoek legden uw ouders volgende documenten neer: een bundel Belgische schoolattesten; vier getuigenissen van de goede integratie van u en uw familie in België; een bundel foto's van activiteiten van u en uw broers en zussen in België; en een geheugenkaart met daarop eveneens foto's en video's van jullie leven in België.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw dossier blijkt immers dat u slechts vier jaar oud bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en lichtten uw vader en moeder uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan toe, gezien u wegens uw jonge leeftijd nog niet over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt om een persoonlijk onderhoud af te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat uw ouders doorheen hun verklaringen niet aannemelijk hebben gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Hierbij dient er vooreerst in herinnering te worden gebracht dat uw ouders er niet in zijn geslaagd aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet lopen. De motieven die aan de grondslag lagen van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van uw ouders, luiden als volgt:

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst is er de vaststelling dat u en uw vrouw zich niet betrouwbaar opstellen bij de asielinstanties. Zo gaven jullie beiden bij de DVZ de ongeloofwaardige verklaring, geen enkel land te kennen dat jullie doorkruisten op weg naar België (verklaring DVZ, vraag 31 & verklaring DVZ H., R., vraag 31). Op het CGVS verklaart u onder druk van andere mensen de namen van deze landen te hebben verzwegen. U noemt dan alsnog een aantal landen op uw reisroute (CGVS, p.2 & 10). Het CGVS moet evenwel vaststellen dat u en uw vrouw tijdens jullie gehoor bij het CGVS nog steeds informatie achterhouden. Zo is er vooreerst de weinig aannemelijke verklaring dat u niet zou weten in welk land of welke stad u zou zijn geland, nadat u het vliegtuig in Afghanistan zou genomen hebben (CGVS, p.9). Uw verklaring dat u dit niet kon weten omdat het nacht was, is daarbij weinig serieus (CGVS, p.9).

U blijft misleidende verklaringen afleggen als het CGVS informeert naar het eventuele bezit van een paspoort. U verklaart dat u ooit in het bezit was van een paspoort, maar dat dit gestolen is toen men uw huis binnenviel (CGVS, p.7). U verklaart verder dat u geen enkel idee heeft of de smokkelaar voor u ooit een (vals) paspoort regelde (CGVS, p.8 & 9). Dit is opmerkelijk, gezien u bij de DVZ nog verklaarde dat uw eigen paspoort zich bij de smokkelaar bevond en dat hij voor u een visum regelde (verklaring DVZ, vraag 24). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat u dit nooit verklaarde (CGVS, p.9). Het lijkt nochtans weinig geloofwaardig dat een werknemer van de DVZ dergelijke verklaringen zou uitvinden. Het is bovendien uitgesloten dat u en uw vrouw een internationale vlucht zouden genomen hebben, zonder ergens een paspoort te hebben moeten voorleggen.

Verder verklaart u dat uw vrouw vroeger ook over een paspoort beschikte (CGVS, p.8). Dit zou ze volgens u gaan halen zijn toen jullie ooit een visum trachtten te bemachtigen om naar Frankrijk te reizen (CGVS, p.8). Uw vrouw daarentegen, beweert nooit een paspoort te hebben gehad (CGVS, p.4). Een weinige overtuigend antwoord, gezien uit de informatie waarover de DVZ beschikt, blijkt dat u en uw vrouw op 5 september 2015 een visumaanvraag indienden bij de Franse ambassade te Kabul en hierbij beiden een paspoort neerlegden (zie administratief dossier). De vaststelling dat u en uw vrouw niet eerlijk zijn en informatie trachten achterhouden, ondermijnt jullie algemene geloofwaardigheid op zeer ernstige wijze.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal (CGVS) geen enkel geloof kan hechten aan de problemen die u en uw familie zouden gehad hebben met Mullah Tarakhel. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw broer en diens familie zich baseerden op identiek dezelfde vervolgingsfeiten en dat het CGVS deze asielmotieven op omstandige wijze heeft weerlegd in de beslissing van uw broer van 30 juni 2017 (zie administratief dossier). Dat u en uw vrouw zich nu op hetzelfde asielrelaas beroepen, maakt dat er ook aan jullie relaas geen geloof kan gehecht worden. Eén van de redenen waarom de verklaringen van uw broer M. Hu. niet geloofwaardig bleken, was het feit dat er wat schortte aan het tijdstip van de beweerde feiten. Uw broer legde een klachtbrief neer gericht aan de politie van Kabul alsook een brief van naburige handelaren. Beide documenten zouden jullie problemen bevestigen. De datum die wordt vermeld op deze documenten (namelijk de 1ste van de 2de maand van 1395 = 20 april 2016), viel echter een maand later in de tijd dan het moment waarop de vingerafdrukken van uw broer en zijn vrouw in Griekenland werden genomen (namelijk 9 maart 2016, zie administratief dossier). Gezien u verklaart op hetzelfde moment Afghanistan te hebben verlaten (CGVS, p.10), ondermijnt deze vaststelling ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

U probeert deze tegenstrijdigheid op uw gehoor bij het CGVS te verklaren en beweert dat de klachtenbrief een brief is die door een werknemer van jullie werd afgehaald bij de politie, na jullie vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.11). Hij zou het document gaan halen zijn op de dag die vermeld staat op deze brief (CGVS, p.11). Door een miscommunicatie schreef de politie volgens u de dag neer waarop deze medewerker om bevestiging ging vragen en niet de exacte dag van het incident (CGVS, p.11). Volgens u vond dit beweerde incident in werkelijkheid plaats op de 2de van hout van 1394 (=21 februari

2016). Ook de brief die door uw broer werd neergelegd en waarin naburige handelaren uw problemen bevestigen, zou volgens u een foutieve datum vermelden (CGVS, p.12). Door het analfabetisme van deze medewerker zouden de naburige handelaren een bevestiging van uw problemen hebben ondertekend met de foutieve datum, zo beweert u (CGVS, p.12). Aan deze verklaringen kan geen enkel geloof gehecht worden. Zo werd de klachtbrief die uw broer neerlegde tijdens zijn gehoor vertaald, en bleek dat u en uw broer in de 'ik-vorm' jullie problemen uitklaarden (CGVS H., M. Hu., p.9, zie administratief dossier). Bovendien maakte uw broer geen enkele melding als zou een werknemer van jullie die brief zijn gaan halen, noch liet hij verstaan dat deze datum niet de werkelijke datum van het incident zou zijn. Integendeel, toen men uw broer vroeg wanneer het document van uw naburige handelaren werd opgesteld, antwoordde hij 'dezelfde dag' (CGVS H., M. Hu., p.9, zie administratief dossier). Bovendien is het weinig aannemelijk dat u en uw broer eerder ook klacht zouden zijn gaan indienen, maar dan geen enkel bewijsstuk van de politie zouden meegekregen hebben, zoals u verklaart (CGVS, p.11).

Dit is niet de enige manier waarop u een verklaring probeert te bieden voor de opmerkelijke vaststelling dat de vingerafdrukken van uw broer al op 9 maart 2016 in Griekenland werden afgenomen. Hoewel u en uw broer verklaren op hetzelfde moment Afghanistan te hebben verlaten, verklaart u dat u vertrok tien dagen na de 2de van hout van 1394 (=21 februari 2016) (CGVS, p.7), terwijl uw broer verklaarde te zijn vertrokken 'einde hamal, rond saur' (= ongeveer midden april/begin mei) (CGVS H., M. Hu., p.6, zie administratief dossier). U lijkt heden uw beweerde dag van vertrek te wijzigen om uw relaas geloofwaardig te maken. U verklaarde bij de DVZ namelijk nog dat u Afghanistan verliet op de 10de van de 2de maand van 1395 (=29 april 2016). U zei ook dat jullie drie maanden onderweg waren (vragenlijst DVZ, vraag 31). Hoewel uw vrouw niet het precieze jaar wist op te geven, gaf ook zij bij de DVZ aan te zijn vertrokken op de 10de van de 2de maand (verklaring DVZ H., R., vraag 31). Dat uw vrouw verklaart dat ze dit niet zei (CGVS H., R., p.3), is geen afdoende verklaring. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u omstreeks 21 februari 2016 Afghanistan zou hebben verlaten.

Verder dient er te worden gewezen op enkele tegenstrijdigheden in de verklaringen die uw vrouw aflegde. Zo verklaarde ze tijdens haar gehoor op de DVZ nog dat een paar mannen naar uw winkel kwamen en enkele dagen later ook naar jullie huis kwamen (vragenlijst DVZ H. R., vraag 3.5). Op het CGVS verklaart ze daarentegen dat deze mannen de volgende dag zouden gekomen zijn en ontkent zij bij de DVZ zoiets te hebben gezegd (CGVS H., R., p.6). Ook verklaarde ze bij de DVZ dat ze nog enkele dagen thuis zou gebleven zijn, nadat deze mannen zouden zijn langsgesproken (vragenlijst DVZ H. R., vraag 3.5). Ook hier spreekt ze zichzelf tegen, gezien ze bij het CGVS verklaart de volgende dag het huis te hebben verlaten (CGVS H., R., p.6). Dat uw vrouw zich tegensprekt over de beweerde feiten, net zoals bovendien ook uw broer deed (zie administratief dossier), bevestigt dat uw asielaanvraag bedrieglijk is.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De taskara's bevestigen uw identiteit en die van uw vrouw en kinderen, die in deze beslissing niet wordt betwist. Dat u en uw broer een winkel uitbaatten, zoals de documenten in verband met deze winkel dienen aan te tonen, wordt evenmin in twijfel getrokken. Wat betreft de brieven die van de politie uit Kabul zouden zijn, dient te worden opgemerkt dat reeds in bovenstaande beslissing twijfels werden geuit bij de authenticiteit van deze documenten. Bovendien dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Wat betreft de berichten van buurtbewoners en andere winkeliers die werden opgestuurd via Viber en ook werden afgedrukt, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten bezwaarlijk als objectief kunnen worden beschouwd. Deze documenten kunnen aldus evenmin bovenstaande beslissing ombuigen.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend. D

Deze beslissing werd door de RvV bevestigd in haar arrest van 25 april 2018. Het tweede verzoek om internationale bescherming dat uw ouders hierna indienden, werd geannuleerd. Hun derde verzoek werd door het CGVS niet ontvankelijk verklaard op 25 juni 2018 omdat er geen elementen voorhanden waren die de kans aanzienlijk groter maakten dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwamen. Het beroep dat uw ouders tegen deze beslissing indienden, werd op 19 december 2018 verworpen door de RvV. Uw ouders legden geen bijkomende verklaringen af of bewijsstukken neer die de ongeloofwaardigheid van hun vluchtmotieven in een nieuw daglicht kunnen stellen.

Wat betreft de vermeende uithuwelijking van Z. en bij een weigering van uw zus, uw uithuwelijking, zoals aangehaald door uw moeder (CGVS, p.3-6), heeft het Commissariaat-generaal verschillende bedenkingen. Vooreerst dient hierbij gewezen te worden op het laattijdig invoeren van de vrees voor een gedwongen huwelijk van Z., dan wel van u, door uw moeder. Noch in het kader van haar eerste verzoek, noch in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming, heeft uw moeder hier ooit over gesproken voor het CGVS en de RvV. Ze stelde dat ze uiteindelijk Z. en uw vader heeft ingelicht over de situatie op aanraden van haar sociaalassistent en psycholoog (CGVS, p.5-6). Gevraagd naar een uitleg voor dit laattijdig invoeren, kwam uw moeder niet verder dan te stellen dat ze de laatste drie jaar veel heeft afgezien en dat ze het heeft verzwegen uit angst voor de reactie van uw vader, uw oom en grootmoeder die ook in België verblijven (CGVS, p.5). Deze verklaring is evenwel geenszins afdoende. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers te allen tijde en redelijkerwijs worden verwacht dat deze zijn/haar vluchtmotieven vanaf het begin zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet aan de bevoegde (asiel)instanties.

Voorts is het gezien de Afghaanse context geenszins aannemelijk dat een mogelijk huwelijk enkel zou worden besproken tussen twee vrouwen. Uw moeder hierop gewezen, antwoordde ze nietszeggend dat toen Fa. dat snoepje aangeboden kreeg, ze dat als een instemming van uw moeder haar kant beschouwde en zei dat ze het geheim zou bewaren totdat Z. oud genoeg was om te huwen (CGVS, p.5).

Dat uw moeder overigens geheel per ongeluk zou hebben ingestemd met een huwelijk door een gebaar te maken dat in de Afghaanse traditie betekent dat je instemt met een huwelijksaanzoek, net op het moment dat de ongewenste huwelijksvraag werd gesteld (CGVS, p.3-4), is ongeloofwaardig.

Uw vader zou sinds kort aldus ook op de hoogte zijn van de situatie en hebben gezegd aan uw moeder dat hij nooit zou instemmen met een huwelijk tussen Z. en Y. (CGVS, p.6). Gevraagd aan uw moeder of uw vader ondertussen met Fa. en haar gezin heeft gesproken over de hele kwestie om een oplossing te zoeken, antwoordde uw moeder negatief (CGVS, p.6). Gevraagd waarom niet, kwam uw moeder niet verder dan te stellen dat uw vader er nooit mee zal instemmen en er nooit over zal praten (CGVS, p.6). Het roept evenwel vragen op dat deze kwestie die klaarblijkelijk al jaren aansleept, niet zou worden besproken, te meer daar Fa. familie is van uw vader (CGVS, p.3). Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen wordt er geen geloof gehecht aan de beweerde onopzettelijke uithuwelijking van Z. en de vrees in uw hoofde dat u zal moeten huwen in de plaats van Z. als zij weigert.

Verder verklaarden uw ouders dat er een gebrek aan veiligheid is in Afghanistan. Ze verwezen ter zake naar de verkrachting van en moord op een driejarig en zesjarig Afghaans meisje en vrees dat iets dergelijks ook u zou overkomen bij een terugkeer (CGVS, p.2-3). In dit verband moet worden opgemerkt dat het verwijzen naar twee voorbeelden geenszins kan aantonen dat er in uw hoofde in geval van een eventuele terugkeer sprake is van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft de algemene veiligheidssituatie in Kabul, wordt nog verwezen naar onderstaande appreciatie. Wat betreft de aangehaalde vrees van uw ouders dat u en uw broers en zus bij een terugkeer naar Afghanistan ontvoerd zullen worden voor losgeld omdat de mensen zullen denken dat uw familie rijk is vanwege jullie verblijf in het buitenland (CGVS, p.2-3), dient er opgemerkt te worden dat deze bewering louter hypothetisch is en niet wordt gestaafd aan de hand van enig concreet element.

Dat u bijna enkel Nederlands spreekt en dat u geen Dari zal willen spreken bij een terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p.2-3 en p.6), is een louter blote bewering vanwege uw ouders. Bovendien is het (opnieuw) leren van een taal geenszins een element waaruit een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade blijkt.

Wat betreft de bewering van uw ouders dat u er westerse ideeën zou op nahouden betreffende correcte sociale omgangsvormen, keuzevrijheid en kledingvoorschriften (CGVS, p.2-3), dient er vooreerst opgemerkt te worden dat u een kleuter bent van vier jaar oud en dat u niet zelf werd gehoord op het Commissariaat-generaal wegens uw jonge leeftijd. Voorts dient te worden opgemerkt dat de in uw land van herkomst aanwezige beperkingen (bv. kledij, sociale omgang,...) gebaseerd zijn op islamitische normen en waarden betreffende de algemene in de Islamitische Republiek Afghanistan geldende (rechts)regels. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Het opleggen van beperkingen aan voornoemde rechten behoort tot de soevereine bevoegdheid van de verscheidene nationale staten. De vrijheid van meningsuiting alsook de eerbiediging van het privéleven moet/kan in de verschillende staten slechts worden uitgeoefend binnen welomschreven voorwaarden en/of binnen welbepaalde (wettelijke) grenzen. Met betrekking tot deze algemeen geldende rechtsregels kan dan ook niet worden gesteld dat zij een schending van de grondrechten van de mens en een vorm van vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet uitmaken.

Aangaande uw integratie in België (CGVS, p.2-3 en p.6), die wordt gestaafd door al de neergelegde stukken, dient er ten slotte opgemerkt te worden dat het een element betreft dat een terugkeer naar het land van herkomst vanuit humanitair oogpunt kan bemoeilijken. Het CGVS is echter enkel bevoegd voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat deze humanitaire elementen een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich meebrengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden. Voor het verkrijgen van een verblijf in België op basis van zuiver humanitaire redenen dient u andere, in de Vreemdelingenwet voorziene, procedures aan te wenden.

Dat er in Kabul een gebrek zou zijn aan onderwijs, zoals uw vader meende (CGVS, p.2), wordt tegengesproken door de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Daaruit blijkt immers dat er in de stad Kabul heel veel scholen gevestigd zijn, zowel privé- en overheidsscholen als privé- en overheidsinstellingen van hoger onderwijs. De beste scholen en universiteiten, zowel publieke als privé-instellingen, bevinden zich voornamelijk in Kabul. Er kan dan ook worden aangenomen dat u in Kabul een passende onderwijsinstelling kan vinden.

Gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen, bent u er niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève aannemelijk te maken, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018** (pag. 1, 71-77 en 83-84, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; en de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.*

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul,

met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre uw ouders aanvoeren dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul door te verwijzen naar het verblijf van u en uw familie in het buitenland en de perceptie dat jullie hierdoor rijk zijn en sneller het slachtoffer zullen worden van ontvoeringen (CGVS, p.2-3), moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, §2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u gepercipieerd zal worden als rijk, maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kunnen verhogen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 3.1 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag), van de artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.3 (c) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 maart 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: KB CGVS), van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de rechten van de verdediging en van artikel 15 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2011/95/EU).

Verzoekende partijen betwisten de motieven van de bestreden beslissing en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekende partijen vragen in hoofddeorde om hen de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens hen de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.2. Stukken

Per drager laat verwerende partij op 6 september 2019 aan de Raad een aanvullende nota met volgende stukken geworden: het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018, het rapport "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation*" van december 2017, p. 1-74, de COI Focus "*Afghanistan. Security situation in Kabul city*" van 15 mei 2019, het rapport "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation - Update*" van mei 2018, p. 1-34, het rapport "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation*" van juni 2019, p. 1-74 en het rapport "*EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van juni 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissingen werd geschonden. Te dezen voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/5 en 57/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 maart 2003, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen geschonden achten. Deze laatste bepaling werd overigens bij artikel 16 van het koninklijke besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot

regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met ingang van 21 juli 2018 opgeheven. Evenmin lichten verzoekende partijen toe op welke wijze zij het gelijkheidsbeginsel en de rechten van verdediging *in casu* geschonden achten.

Aangaande de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 15 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 4.3 (c) van de Kwalificatierichtlijn wordt opgemerkt dat deze normen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet, zodat deze bepalingen, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, niet langer over directe werking beschikken.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet ontvankelijk.

2.3.2.2. In hoofde van eerste verzoeker wordt in de eerste bestreden beslissing de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn ouders de problemen die zijn vader in Afghanistan zou hebben gekend zelf reeds aanhaalden in het kader van hun eigen verzoeken om internationale bescherming en hen de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen element aanhaalt dat een nieuw licht werpt op de in het kader van de asielaanvragen van haar ouders gedane vaststellingen; (ii) hij zijn vrees om ontvoerd en vermoord te worden in Afghanistan geenszins staft met een concreet gegeven en zijn verwijzing naar een door zijn zus Z. omschreven incident evenmin van die aard is dat het de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kan ombuigen, zoals wordt toegelicht in haar verzoek om internationale bescherming; (iii) verzoekers verklaringen aangaande een incident in Kabul bij de school waar hij Engelse les volgde blote beweringen betreffen, waaruit hoe dan ook geen persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade uit kan worden afgeleid; (iv) het gegeven dat verzoeker niet zo goed kan praten en schrijven in het Dari en de (blote) bewering dat hij in Afghanistan zal worden uitgelachen omdat hij terug van nul moet beginnen op school, geenszins elementen betreffen waaruit een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade uit blijkt; (v) de bewering dat verzoekers vader gezegd heeft dat het beter zou zijn om bij een terugkeer naar Afghanistan samen met hem te gaan werken in plaats van naar school te gaan, een blote bewering betreft en uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er heel veel scholen zijn in Kabul en kan worden aangenomen dat hij in Kabul een passende onderwijsinstelling kan vinden en (vi) het gegeven dat verzoeker goed geïntegreerd is in België, hier veel vriendjes heeft, schoolloopt en Nederlands spreekt, een terugkeer vanuit humanitair oogpunt kan bemoeilijken, maar dat deze humanitaire elementen mogelijk aangevoerd kunnen worden in andere in de Vreemdelingenwet voorziene procedures, maar niet volstaat om hem te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire bescherming toe te kennen.

In de tweede bestreden beslissing wordt in hoofde van eerste verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) haar ouders de problemen die haar vader in Afghanistan zou hebben gekend zelf reeds aanhaalden in het kader van hun eigen verzoeken om internationale bescherming en hen de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en zij in het kader van haar verzoek om internationale bescherming geen element aanhaalt dat een nieuw licht werpt op de in het kader van de asielaanvragen van haar ouders gedane vaststellingen; (ii) verzoeksters vrees om bij terugkeer naar Afghanistan ontvoerd te worden voor losgeld omdat de mensen zullen denken dat haar familie rijk is vanwege hun verblijf in het buitenland een louter blote bewering betreft; (iii) verzoeksters verklaringen aangaande haar onbedoelde uithuwelijking ongeloofwaardig zijn; (iv) wat betreft verzoeksters verklaringen betreffende een aanslag waarbij zij het onthoofde lichaam van haar buurman heeft gezien en sindsdien bijna elke dag geluiden hoorde en de beelden van die dag terug voor haar ziet, moet worden opgemerkt dat zij nalaat om de door haar geschetste psychologische problemen te staven met enig attest en hoe dan ook uit de door haar omschreven getuigenis van een incident geen persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade kan worden afgeleid; (v) dat verzoekster op zeven- of achtjarige leeftijd eenmalig geconfronteerd werd met onbekende mannen in een auto die er volgens haar op uit waren om haar te ontvoeren, is een blote bewering die zij op geen enkele wijze staft met concrete elementen; (vi) ook haar verklaringen dat zij in Afghanistan terug van nul moet beginnen op school omdat zij niet kan schrijven en lezen in het Dari, dat zij er uitgelachen zal worden en geen hulp zal krijgen, betreffen blote beweringen; (vii) haar bewering dat de scholen in Afghanistan niet goed zijn, geen steun vindt in het administratief dossier waaruit kan worden afgeleid dat kan worden aangenomen dat zij een passende onderwijsinstelling kan vinden in Kabul en (viii) haar goede integratie in België mogelijk aangevoerd kan worden in andere in de Vreemdelingenwet voorziene procedures, maar niet volstaat om haar te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire bescherming toe te kennen.

In de derde bestreden beslissing wordt in hoofde van tweede verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn ouders de problemen die zijn vader in Afghanistan zou hebben gekend zelf reeds aanhaalden in het kader van hun eigen verzoeken om internationale bescherming en hen de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen element aanhaalt dat een nieuw licht werpt op de in het kader van de asielaanvragen van haar ouders gedane vaststellingen; (ii) verzoekers verwijzing naar de oorlog en gevechten in Kabul niet wijzen op een persoonlijke vrees voor vervolging; (iii) verzoekers geschetste vrees om ontvoerd te worden voor losgeld in Afghanistan omdat de mensen zullen denken dat zijn familie rijk is vanwege hun verblijf in het buitenland een louter hypothetische bewering betreft; (iv) verzoekers verklaringen aangaande een aanslag waarvan hij getuige was in Kabul tevens een blote bewering betreft; (v) verzoekers verklaringen aangaande een gebeurtenis waarvan hij denkt dat mannen zijn zus wilden meenemen niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht in de beslissing aangaande Z. H. en (vi) het gegeven dat verzoeker goed geïntegreerd is in België een terugkeer vanuit humanitair oogpunt kan bemoeilijken, maar dat deze humanitaire elementen mogelijk aangevoerd kunnen worden in andere in de Vreemdelingenwet voorziene procedures, maar niet volstaat om hem te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire bescherming toe te kennen.

In de vierde bestreden beslissing wordt in hoofde van derde verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn ouders de problemen die zijn vader in Afghanistan zou hebben gekend zelf reeds aanhaalden in het kader van hun eigen verzoeken om internationale bescherming en hen de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen element aanhaalt dat een nieuw licht werpt op de in het kader van de asielaanvragen van haar ouders gedane vaststellingen; (ii) verzoekers verklaringen dat de mensen in Afghanistan niet zo goed zijn en dat als hij daar op school iets niet zou weten, hij gestraft zal worden met een stokslag of buiten moeten gaan staan op één been, daargelaten de vaststelling dat zij blote beweringen betreffen, onvoldoende ernstig zijn om gekwalificeerd te worden als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming; (iii) uit de beschikbare informatie blijkt dat er in de stad Kabul heel veel scholen gevestigd zijn en er kan worden aangenomen dat verzoeker in Kabul een passende onderwijsinstelling kan vinden; (iv) het feit dat er in Kabul gewapende politiemannen aanwezig zijn in het straatbeeld op zich geenszins een persoonlijke vrees voor vervolging inhoudt en (v) het gegeven dat verzoeker het leuk vindt in België, graag naar de sport- en zwemblessen gaat en hier goed geïntegreerd is, een terugkeer vanuit humanitair oogpunt kan bemoeilijken, maar dat deze humanitaire elementen mogelijk aangevoerd kunnen worden in andere in de Vreemdelingenwet voorziene procedures, maar niet volstaat om hem te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire bescherming toe te kennen.

In de vijfde bestreden beslissing wordt in hoofde van tweede verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) haar ouders de problemen die haar vader in Afghanistan zou hebben gekend zelf reeds aanhaalden in het kader van hun eigen verzoeken om internationale bescherming en hen de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en zij in het kader van haar verzoek om internationale bescherming geen element aanhaalt dat een nieuw licht werpt op de in het kader van de asielaanvragen van haar ouders gedane vaststellingen; (ii) wat betreft de vermeende uithuwelijking van verzoeksters zus Z. H. moet worden opgemerkt dat (1) deze vrees laattijdig werd ingeroepen, (2) het gezien de Afgaanse context niet aannemelijk is dat een mogelijk huwelijk enkel zou worden besproken tussen twee vrouwen, (3) het ongeloofwaardig is dat de moeder van verzoekende partijen geheel per ongeluk zou hebben ingestemd met een huwelijk en (4) het opmerkelijk is dat de kwestie – die klaarblijkelijk al jarenlang aansleept – niet zou worden besproken, te meer daar F. familie is van de vader van verzoekende partijen; (iii) in zoverre de ouders van verzoekster wijzen op een gebrek aan veiligheid in Afghanistan en daartoe twee voorbeelden geven, moet worden opgemerkt dat het aanhalen van twee voorbeelden geenszins kan aantonen dat er in hoofde van verzoekster een persoonlijke vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin bestaat; (iv) de vrees dat verzoekende partijen bij een terugkeer ontvoerd zullen worden voor losgeld omdat mensen zullen denken dat de familie rijk is vanwege hun verblijf in het buitenland louter hypothetisch is en niet wordt gestaafd aan de hand van enig concreet element; (v) het gegeven dat verzoekster bijna enkel Nederlands spreekt en geen Dari zal willen spreken bij een terugkeer naar Afghanistan een louter blote bewering betreft en bovendien moet worden opgemerkt dat het (opnieuw) leren van een taal geenszins een element uitmaakt waaruit een persoonlijke vrees voor vervolging blijkt; (vi) wat betreft de bewering van de ouders van verzoekende partijen dat verzoekster er

westerse ideeën op nahoudt, dient vastgesteld dat verzoekster zelf niet gehoord werd wegens haar jonge leeftijd en de in haar land van herkomst aanwezige beperkingen gebaseerd zijn op islamitische normen en waarden betreffende de algemene in Afghanistan geldende (rechts)regels en in dit verband moet worden benadrukt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op eerbiediging van privéleven niet absoluut zijn; (vii) haar goede integratie in België mogelijk aangevoerd kan worden in andere in de Vreemdelingenwet voorziene procedures, maar niet volstaat om haar te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire bescherming toe te kennen en (viii) dat er in Kabul een gebrek zou zijn aan onderwijs niet gevolgd kan worden nu uit de beschikbare informatie blijkt dat er in de stad Kabul heel veel scholen zijn gevestigd en kan worden aangenomen dat verzoekster in Kabul een passende onderwijsinstelling kan vinden.

2.3.2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekende partijen geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.2.4.1. Vooreerst kan worden opgemerkt dat verzoekende partijen verwijzen naar de problemen die hun vader had in Kabul met Mullah Tarakhel en omwille waarvan hun familie in 2016 Afghanistan zou hebben verlaten. In het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming in hoofde van verzoekers ouders, is het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 november 2017 overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in 's Raads arrest nr. 202 947 van 25 april 2018 bevestigd.

Het volgend verzoek om internationale bescherming van de ouders van verzoekende partijen werd op 25 juni 2018 niet-ontvankelijk verklaard door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers gingen hiertegen beroep. Op 19 december 2018 bij 's Raads arrest nr. 214 324 werd het beroep van de verzoekende partijen verworpen.

Eens hij een beslissing over een bepaalde verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige verzoeken om internationale bescherming aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van

een later verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook deze die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van het identieke verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd door familieleden. Immers dienen de asielinstanties, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, alle objectieve gegevens na te gaan die zij nodig hebben om een beslissing te kunnen nemen.

Gelet op het gezag van gewijsde van voornoemde arresten van de Raad *d.d.* 25 april 2018 en 19 december 2018, staat de ongeloofwaardigheid van de problemen van de vader van verzoekende partijen met Mullah Tarakhel vast en is de bevoegdheid van de Raad in het kader van dit beroep beperkt tot de beoordeling van de nieuwe elementen die door verzoekende partijen worden aangevoerd.

De Raad stelt echter vast dat verzoekende partijen geen bijkomende verklaringen afleggen of bewijsstukken voorleggen die de ongeloofwaardigheid van hun vluchtmotieven omwille van de voorgehouden problemen met Mullah Tarakhel in een nieuw daglicht kunnen plaatsen.

2.3.2.4.2. Voorts overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij ontvoerd zullen worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Zo staat in de tweede, derde en vijfde bestreden beslissingen immers pertinent te lezen dat de vrees van verzoekende partijen om ontvoerd te worden voor losgeld omdat de mensen zullen denken dat hun familie rijk is vanwege hun verblijf in het buitenland een loutere blote bewering betreft die zij geenszins staven met objectieve elementen.

Voorts wordt in de eerste, tweede en derde bestreden beslissingen respectievelijk nog terecht overwogen als volgt:

“U haalde verder nog aan dat er in Afghanistan kinderen worden ontvoerd en vermoord en dat dit ook u kan overkomen (CGVS, p.4). U staft uw vrees evenwel geenszins aan de hand van enig concreet gegeven. U verwees hierbij enkel naar uw zus Z. die in Kabul een keer iemand had gezien die vanuit een auto naar haar keek en een vreemd gebaar maakte. Z. was toen heel bang en liep toen heel snel naar huis met jullie broer (CGVS, p.4). Hierbij dient erop gewezen te worden dat het incident uw zus Z. zou zijn overkomen. In het kader van haar verzoek om internationale bescherming werd er eveneens een weigeringsbeslissing genomen.”

“Wat betreft voorts uw verklaring dat u in Kabul op zeven- of achtjarige leeftijd éénmalig geconfronteerd zou zijn geweest met onbekende mannen in een auto die er – naar u meent – op uit waren om u te ontvoeren (CGVS, p.6), dient er opgemerkt te worden dat het een blote bewering betreft van uwentwege die u niet staft aan de hand van concrete elementen.”

“U stelde verder dat u met uw zus Z. een keer onderweg was naar de winkel van uw vader in Kabul en zij een man in een auto zag zitten die een specifiek gebaar maakte naar haar, waarna ze heel bang was en jullie snel wegliepen. U denkt dat hij uw zus misschien wilde meenemen (CGVS, p.4). Hierbij moet verwezen worden naar de weigeringsbeslissing die werd genomen in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw zus Z. (zie administratief dossier).”

Verzoekende partijen voeren geen enkel concreet verweer tegen voormelde vaststellingen en overwegingen, zodat de pertinente motieven dienaangaande onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.2.4.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt evenzeer op goede gronden dat verzoekende partijen geen concrete en geloofwaardige elementen aanvoeren op basis waarvan kan worden aangenomen dat zij een ernstig veiligheidsrisico lopen in Afghanistan dat ertoe noopt te besluiten dat zij een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin lopen.

Immers, in zoverre verzoekende partijen op algemene wijze verwijzen naar de oorlog en gevechten in Kabul, de aanwezigheid van gewapende politiemannen in het straatbeeld en een algemeen gebrek aan veiligheid in Afghanistan hetgeen zou blijken uit de verkrachting van en moord op een driejarig en zesjarig Afgaans meisje, alsook dat de mensen in Afghanistan niet zo goed zijn, dient te worden vastgesteld dat uit de verklaringen van verzoekende partijen dienaangaande geen persoonlijke vrees

voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin kan worden afgeleid, noch een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming (*infra* punt 2.3.3.).

Met betrekking tot de incidenten waarvan eerste, tweede en derde verzoekende partijen getuigen zouden zijn geweest, wordt in de bestreden beslissingen nog terecht gesteld als volgt:

“U wees er voorts op dat u, toen u acht of negen jaar was (dus vijf of zes jaar geleden), in Kabul bij de school waar u Engelse les volgde, een keer veel politieagenten zag staan die zeiden dat u niet naar binnen mocht gaan. U zag daar veel bloed en gewonden die in een ziekenwagen werden gelegd. U weet niet wat er juist was gebeurd maar u was toen heel bang en kon niet slapen (CGVS, p.3-4). U herinnert zich eveneens dat u in Kabul het onthoofde lichaam van een buurman heeft gezien. Hij werd vermoord door zijn zoon. U was toen een jaar of tien (CGVS, p.3-4). Hierbij dient erop gemerkt te worden dat het louter blote beweringen betreft van uwentwege. Maar, hoe dan ook, kan uit de door u beschreven incidenten waarvan u zegt getuige te zijn geweest, geenszins worden afgeleid dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie zou dienen te koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.”

“U wees er voorts op dat u, toen u zes of zeven jaar was, in Kabul het onthoofde lichaam van een buurman heeft gezien (CGVS, p.6-7). U meent dat u sindsdien in Afghanistan bijna elke dag luide geluiden hoorde, o.a. het geluid van wenende vrouwen, en dat u de beelden van die dag terug voor zich ziet. In België zou u hier veel minder last van hebben (CGVS, p.6-7). Gevraagd of u hierover met iemand heeft gesproken, stelde u dat u altijd naar uw moeder gaat als het weer gebeurt en voegde daaraan toe dat uw moeder zei dat het niet zo erg is (CGVS, p.7). Gevraagd of u voor deze problemen naar een psycholoog bent moeten gaan, antwoordde u negatief (CGVS, p.7). U heeft eveneens nagelaten om uw beschreven psychische problemen te staven aan de hand van enig attest. Uit het door u beschreven incident waarvan u zegt getuige te zijn geweest, kan dan ook geenszins worden afgeleid dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.”

“U verklaarde voorts dat u in Kabul op vier- of vijfjarige leeftijd getuige bent geweest van een aanval op een u onbekende man door u onbekende gewapende mannen en vreest eveneens het slachtoffer te worden van geweld (CGVS, p.4). Ter zake dient er evenwel opgemerkt te worden dat het een blote bewering betreft van uwentwege die u niet staft aan de hand van concrete elementen.”

Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift benadrukken dat de algemene veiligheid in Afghanistan precair is en hierbij verwijzen naar de verklaringen van eerste verzoeker aangaande het incident waarvan hij getuige was en waardoor hij tot op heden getraumatiseerd is, dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekende partijen zich in wezen beperken tot het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen, waarmee zij niet vermogen te tornen aan voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen. Voorts dient te worden vastgesteld dat eerste verzoeker geen enkel medisch attest bijbrengt waaruit het bestaan van een trauma in zijn hoofd kan worden afgeleid, laat staan dat hij aantoonde dat hij ingevolge hiervan bijzonder kwetsbaar zou zijn. Verzoekende partijen laten bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerd trauma van invloed zou zijn geweest op de bestreden beslissingen.

2.3.2.4.4. Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze vaststelt dat er kan worden van uitgegaan dat verzoekende partijen in Kabul een passende onderwijsinstelling kunnen vinden. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map ‘Landeninformatie’, COI Focus, “Afghanistan. Onderwijs in Afghanistan” van 29 maart 2018) blijkt immers dat er in de stad Kabul net veel scholen gevestigd zijn en dit zowel privé- als overheidsscholen, als privé- en overheidsinstellingen van hoger onderwijs. Sterker nog, -in tegenstelling tot wat eerste verzoekster meent- blijkt uit diezelfde informatie dat de beste scholen en universiteiten zich net hoofdzakelijk in de stad bevinden, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekende partijen er een passende onderwijsinstelling kunnen vinden (p. 20-24 en 33-36). Ook blijkt uit diezelfde informatie dat kinderen van teruggekeerde families net het meeste kans maken op een inschrijving in het onderwijs (p. 16-17).

Met betrekking tot het gegeven dat derde verzoeker vreest dat hij gestraft zal worden met een stokslag of buiten zal moeten gaan staan op één been als hij iets niet weet op school of de beweringen dat verzoekende partijen menen uitgelachen te zullen worden in Afghanistan daar zij van nul zullen moeten

beginnen op school omdat zij geen/niet goed Dari kunnen spreken, lezen en schrijven en er geen hulp zullen krijgen, licht de commissaris-generaal nog pertinent toe dat verzoekende partijen zich te dezen hoofdzakelijk beperken tot blote beweringen die overigens niet voldoende ernstig zijn om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

In hoofde van eerste verzoeker wordt in dit verband nog uiteengezet als volgt: *“(...) Wat betreft uw beweerde gebrekkige kennis van het Dari, moet er echter worden opgemerkt dat u het onderhoud op de DVZ in het Dari heeft gedaan (zie administratief dossier). Met uw ouders zou u bovendien zowel Dari als Nederlands spreken (CGVS, p.3). Dat u het Dari aldus niet meer voldoende machtig zou zijn, is niet aannemelijk. Dat uw kennis van het Dari voor verbetering vatbaar zou zijn, is bovendien geenszins een element waaruit een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade blijkt. (...)”*

In zoverre in het verzoekschrift wordt gehekelde dat het door de commissaris-generaal niet aannemelijk wordt geacht dat eerste verzoeker het Dari niet meer voldoende machtig zou zijn en eerste verzoeker meent dat vaststaat dat hij lang geen onderwijs in het Dari heeft gehad, merkt de Raad op dat verzoekers zich te dezen beperken tot het louter bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, waarmee zij niet vermogen afbreuk te doen aan de vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat, hoewel kan worden aangenomen dat verzoekers Dari voor verbetering vatbaar is, het (opnieuw) leren van een taal geenszins een element betreft waaruit een gegronde vrees voor vervolging blijkt.

Met betrekking tot tweede verzoekster wordt bovendien nog terecht opgemerkt als volgt:

“Dat u bijna enkel Nederlands spreekt en dat u geen Dari zal willen spreken bij een terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p.2-3 en p.6), is een loutere blote bewering vanwege uw ouders. Bovendien is het (opnieuw) leren van een taal geenszins een element waaruit een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade blijkt.”

Door in het verzoekschrift louter enkele passages uit algemene rapporten aan te halen, zonder deze te betrekken op hun eigen, concrete persoonlijke situatie, slagen verzoekende partijen er niet in de bovenstaande motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontcrachten. Uit de in het verzoekschrift geciteerde *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018 blijkt immers dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie omtrent de risico's die schoolgaande kinderen lopen bij een terugkeer naar hun land van herkomst, doch dat er rekening moet worden gehouden met - en dat het afhankelijk is van- de individuele en concrete omstandigheden eigen aan de zaak. De vrees dient met andere woorden geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Gelet op de voorgaande motieven van de bestreden beslissingen maken verzoekende partijen *in casu* niet *in concreto* aannemelijk dat zij omwille van hun profiel als schoolgaande kinderen een verhoogd risico lopen op vervolging.

2.3.2.4.5. Met betrekking tot het argument van verzoekende partijen dat zij in België willen blijven omdat ze zich hier goed voelen, ze hier veel vrienden hebben en ook snel maken, ze hier school lopen en Nederlands spreken en derde verzoeker nog beargumenteert dat hij het hier leuk vindt en hij graag naar de sport- en zwemlessen gaat, benadrukt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen het volgende:

“Uw integratie in België wordt gestaafd door al de door u neergelegde stukken. Het betreft een element dat een terugkeer naar het land van herkomst vanuit humanitair oogpunt kan bemoeilijken. Het CGVS is echter enkel bevoegd voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat deze humanitaire elementen een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich meebrengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden. Voor het verkrijgen van een verblijf in België op basis van zuiver humanitaire redenen dient u andere, in de Vreemdelingenwet voorziene, procedures aan te wenden.”

Door in het verzoekschrift te benadrukken dat zij volledig geïntegreerd zijn in België, dat zij de Belgische/Vlaamse gewoontes hebben opgepikt, het zeer goed doen op school, en op heel jonge leeftijd Afghanistan hebben verlaten zodat zij geen band hebben met hun land van herkomst, slagen verzoekende partijen er niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontcrachten. Het louter herhalen van de asielmotieven is immers niet van die aard om de motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten. Het komt aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden

beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij evenwel in gebreke blijven.

Inzake de verwestering van tweede verzoekster wordt in de vijfde bestreden beslissing bijkomend nog het volgende overwogen:

“Wat betreft de bewering van uw ouders dat u er westerse ideeën zou op nahouden betreffende correcte sociale omgangsvormen, keuzevrijheid en kledingvoorschriften (CGVS, p.2-3), dient er vooreerst opgemerkt te worden dat u een kleuter bent van vier jaar oud en dat u niet zelf werd gehoord op het Commissariaat-generaal wegens uw jonge leeftijd. Voorts dient te worden opgemerkt dat de in uw land van herkomst aanwezige beperkingen (bv. kledij, sociale omgang,...) gebaseerd zijn op islamitische normen en waarden betreffende de algemene in de Islamitische Republiek Afghanistan geldende (rechts)regels. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Het opleggen van beperkingen aan voornoemde rechten behoort tot de soevereine bevoegdheid van de verscheidene nationale staten. De vrijheid van meningsuiting alsook de eerbiediging van het privéleven moet/kan in de verschillende staten slechts worden uitgeoefend binnen welomschreven voorwaarden en/of binnen welbepaalde (wettelijke) grenzen. Met betrekking tot deze algemeen geldende rechtsregels kan dan ook niet worden gesteld dat zij een schending van de grondrechten van de mens en een vorm van vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet uitmaken.”

Aangaande de verwijzingen van verzoekende partijen naar verschillende rapporten over verwestering en het stigma waarmee teruggekeerden te maken krijgen, benadrukt de Raad dat – daargelaten de vaststelling dat verschillende geciteerde rapporten handelen over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, daar waar verzoekende partijen wel degelijk begeleid zijn door hun ouders – het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar informatie omtrent de verwestering van en de soms moeilijke en problematische/kwetsbare positie van voornamelijk Afghaanse jongeren bij een terugkeer naar hun land van herkomst. Verzoekende partijen dienen hun vrees dienaangaande *in concreto* aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden geïndividualiseerd en geconcretiseerd worden. *In casu* maken verzoekende partijen hun verklaarde risicoprofiel echter niet *in concreto* aannemelijk. Zij beperken zich immers louter tot uitgebreide, algemene verwijzingen naar hun verblijf en integratie in België, doch tonen zij hiermee niet aan dat hun verblijf in België sinds 2016 van hen dusdanig verwesterde kinderen zou hebben gemaakt dat zij hun leven in Afghanistan niet opnieuw zouden kunnen opnemen. Aldus maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat zij tot een risicogroep behoren omdat zij verwesterde kinderen zouden zijn die zich niet meer zouden willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, of die omwille van bepaalde opvattingen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zouden lopen. In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, maken zij evenmin aannemelijk dat zij dermate verwesterd zijn dat zij hun leven in Afghanistan niet opnieuw zouden kunnen opnemen en dat zij, als minderjarige verwesterde moslims die bij een terugkeer naar Afghanistan de daar geldende normen en (gewoonte-)regels zullen schenden, behoren tot een bepaalde sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekende partijen nog aanvoeren dat Afghaanse vrouwen in Afghanistan zeer beperkt zijn in hun bewegingsvrijheid, dat zij *de facto* niet zonder begeleiding van een mannelijk familielid op straat kunnen en het van eerste en tweede verzoeksters niet verwacht kan worden dat zij zich aanpassen aan de Afghaanse samenleving en al haar precaire gevoeligheden, die bovendien ook nog eens een strenge scheiding tussen mannen en vrouwen kent, dient te worden herhaald dat het feit dat verzoekende partijen in hun land van herkomst niet dezelfde vrijheden kunnen genieten als deze die zij gekend hebben tijdens hun verblijf in België, niet kan volstaan om in hun hoofde een gegronde vrees voor vervolging te weerhouden. Deze beperkingen zijn immers gebaseerd op de in Afghanistan heersende culturele normen en waarden en betreffen algemene in Afghanistan geldende regels. Er dient tevens op gewezen dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk en verzoekende partijen tonen niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij aanpassing aan de geldende normen en waarden bij een terugkeer. Hoewel rekening dient te worden gehouden met de jeugdige leeftijd van verzoeksters, kan het feit dat zij in Afghanistan over een beperktere bewegingsvrijheid zullen beschikken dan in België niet worden aanzien als een fundamenteel recht waarvan een beknotting of inperking een onmenselijke behandeling is en is dit bijgevolg onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging te worden beschouwd.

2.3.2.4.6. Wat betreft de voorgehouden uithuwelijking van eerste verzoekster Z., wordt in de tweede en vijfde bestreden beslissingen nog als volgt gemotiveerd:

“Verder verklaarde u dat u ongeveer een week voor uw onderhoud op het CGVS van uw moeder had vernomen dat zij u indertijd in Afghanistan per ongeluk had uitgetrouwlijkt. U stelde dat uw ouders gekant zijn tegen het huwelijk maar dat de moeder van de jongen aan wie u zou zijn beloofd, erop staat dat jullie met elkaar trouwen. Als ze uw grootmoeder en tantes in Kabul ziet, vraagt ze naar u en maakt hen er attent op dat u werd beloofd aan haar zoon (CGVS, p.3-4). Hierbij dient vooreerst opgemerkt te worden dat u niet weet hoe de jongen met wie u in Afghanistan zou moeten huwen, heet, noch hoe zijn ouders heten (CGVS, p.4-5). U stelde dat de moeder familie is van uw vader, maar u kon niet verduidelijken op welke manier ze verwant zijn (CGVS, p.4). U weet niet waar in Afghanistan de jongen woont, noch hoe oud hij is (CGVS, p.4). Voorts dient erop gewezen te worden dat uw uithuwelijking ongeloofwaardig werd beoordeeld in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw zus I. (zie administratief dossier). Gezien zij niet persoonlijk kon worden gehoord wegens haar jonge leeftijd, werden uw moeder en vader uitgenodigd voor een gesprek op het CGVS in haar naam.”

en

“Wat betreft de vermeende uithuwelijking van Z. en bij een weigering van uw zus, uw uithuwelijking, zoals aangehaald door uw moeder (CGVS, p.3-6), heeft het Commissariaat-generaal verschillende bedenkingen. Vooreerst dient hierbij gewezen te worden op het laattijdig invoeren van de vrees voor een gedwongen huwelijk van Z., dan wel van u, door uw moeder. Noch in het kader van haar eerste verzoek, noch in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming, heeft uw moeder hier ooit over gesproken voor het CGVS en de RvV. Ze stelde dat ze uiteindelijk Z. en uw vader heeft ingelicht over de situatie op aanraden van haar sociaalassistent en psycholoog (CGVS, p.5-6). Gevraagd naar een uitleg voor dit laattijdig invoeren, kwam uw moeder niet verder dan te stellen dat ze de laatste drie jaar veel heeft afgezien en dat ze het heeft verzwegen uit angst voor de reactie van uw vader, uw oom en grootmoeder die ook in België verblijven (CGVS, p.5). Deze verklaring is evenwel geenszins afdoende. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers te allen tijde en redelijkerwijs worden verwacht dat deze zijn/haar vluchtmotieven vanaf het begin zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet aan de bevoegde (asiel)instanties.

Voorts is het gezien de Afgaanse context geenszins aannemelijk dat een mogelijk huwelijk enkel zou worden besproken tussen twee vrouwen. Uw moeder hierop gewezen, antwoordde ze nietszeggend dat toen F. dat snoepje aangeboden kreeg, ze dat als een instemming van uw moeder haar kant beschouwde en zei dat ze het geheim zou bewaren totdat Z. oud genoeg was om te huwen (CGVS, p.5).

Dat uw moeder overigens geheel per ongeluk zou hebben ingestemd met een huwelijk door een gebaar te maken dat in de Afgaanse traditie betekent dat je instemt met een huwelijksaanzoek, net op het moment dat de ongewenste huwelijksvraag werd gesteld (CGVS, p.3-4), is ongeloofwaardig.

Uw vader zou sinds kort aldus ook op de hoogte zijn van de situatie en hebben gezegd aan uw moeder dat hij nooit zou instemmen met een huwelijk tussen Z. en Y. (CGVS, p.6). Gevraagd aan uw moeder of uw vader ondertussen met F. en haar gezin heeft gesproken over de hele kwestie om een oplossing te zoeken, antwoordde uw moeder negatief (CGVS, p.6). Gevraagd waarom niet, kwam uw moeder niet verder dan te stellen dat uw vader er nooit mee zal instemmen en er nooit over zal praten (CGVS, p.6). Het roept evenwel vragen op dat deze kwestie die klaarblijkelijk al jaren aansleept, niet zou worden besproken, te meer daar F. familie is van uw vader (CGVS, p.3). Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen wordt er geen geloof gehecht aan de beweerde onopzettelijke uithuwelijking van Z. en de vrees in uw hoofde dat u zal moeten huwen in de plaats van Z. als zij weigert.”

In zoverre verzoekende partijen in het verzoekschrift aanvoeren dat eerste verzoekster, gelet op haar leeftijd en gelet op het feit dat zij slechts kort voor het persoonlijk onderhoud werd ingelicht over de uithuwelijking, niet kwalijk kan worden genomen dat zij nagenoeg niets kan vertellen over de jongen waarmee zij zou moeten huwen, noch over zijn ouders, dient te worden opgemerkt dat zij zich beperken tot het louter volhouden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, waarmee zij evenwel niet vermogen de voormelde vaststellingen en overwegingen te verklaren of te weerleggen.

Ook door het louter herhalen van de verklaringen van hun moeder aangaande de redenen waarom zij deze accidentele uithuwelijking verzwegen had, slagen verzoekende partijen er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten. Het komt aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen en zij blijven hiertoe in gebreke.

Dat de ouders van verzoekende partijen een volgend verzoek om internationale bescherming zouden hebben ingediend na het persoonlijk onderhoud in het kader van het verzoek om internationale bescherming van tweede verzoekster en de commissaris-generaal het resultaat van dit volgend verzoek om internationale bescherming in hoofde van hun ouders dient af te wachten, kan niet worden gevolgd. Er dient immers vastgesteld dat de ouders van verzoekende partijen in het kader van het verzoek om internationale bescherming van tweede verzoekster gehoord werden - onder meer over de vermeende uithuwelijking van Z. - en het enkele feit dat zij een tweede volgend verzoek om internationale bescherming zouden hebben ingediend na dit persoonlijk onderhoud er niet aan in de weg staat dat er een beslissing kan worden genomen in hoofde van hun minderjarige kinderen die zich minstens ten dele op andere motieven beroepen. Te meer nu zij nalaten aan te duiden welke elementen, argumenten en/of documenten de ouders van verzoekende partijen in het kader van dit volgend verzoek om internationale bescherming zouden hebben aangevoerd en hoe dit van invloed zou kunnen zijn op de bestreden beslissingen.

2.3.2.5. Waar verzoekende partijen wijzen op het bepaalde in artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag en in artikel 14 van het KB CGVS over het hoger belang van het kind, wijst de Raad erop dat deze bepalingen geen afbreuk kunnen doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en het Verdrag van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling, dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Overigens dient te worden benadrukt dat daar waar verzoekende partijen onder verwijzing naar een rapport van UNICEF benadrukken dat ieder kind recht heeft om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, *in casu* blijkt dat verzoekende partijen hiertoe de kans kregen en een verzoek om internationale bescherming indienden in eigen naam.

Bovendien is uit het voorgaande genoegzaam gebleken dat verzoekende partijen geen concrete en geloofwaardige elementen aanvoeren op basis waarvan kan worden aangenomen dat zij een ernstig veiligheidsrisico lopen indien zij terug naar Afghanistan zouden gaan.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) nog pertinent vastgesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan houdt het CGVS rekening met het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019.

Verweerder merkt hierbij op dat nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke

karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoekende partijen, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoekende partijen afkomstig is. Gezien hun verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven

aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

Met het louter betwisten van dit besluit, het op algemene wijze verwijzen naar en bekritisieren van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het citeren uit rapporten, tonen verzoekende partijen niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoekende partijen aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse is gesteund.

Waar verzoekende partijen verwijzen naar het "*verslag contactvergadering internationale bescherming*" van MYRIA van 17 oktober 2018 waaruit blijkt dat een intern vestigingsalternatief naar Kabul in principe niet mogelijk is en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze richtlijnen van UNHCR reeds toepaste en in de toekomst verder de mogelijkheden individueel zal beoordelen en motiveren, dient vooreerst te worden opgemerkt dat *in casu* geen toepassing werd gemaakt van een intern vestigingsalternatief vermits uit de verklaringen van verzoekende partijen blijkt dat zij afkomstig zijn uit de stad Kabul. Volledig ten overvloede wijst de Raad erop dat uit het voormelde verslag, alsook uit de "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul geenszins wordt uitgesloten voor iedere verzoeker, doch dat rekening moet worden gehouden met de relevante algemene en persoonlijke omstandigheden.

In zoverre verzoekende partijen nog verwijzen naar de socio-economische omstandigheden in de Afghaanse steden en meer bepaald in de stad Kabul en de toenemende druk op de stad omwille van de hervestiging in de steden, dient het volgende te worden opgemerkt. Hoewel kan worden aangenomen dat de levensomstandigheden in de stad Kabul onder druk komen te staan, blijkt uit de beschikbare informatie in het administratief dossier niet dat de stad niet meer in staat zou zijn om in de elementaire levensbehoeften van zijn inwoners te voorzien. Verzoekende partijen laten bovendien na *in concreto* aan te tonen dat zij ingeval van terugkeer naar Kabul zouden worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden vormen. Het louter aanhalen van algemene rapporten volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hierover in gebreke.

Ten slotte kan met de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen nog worden opgemerkt dat verzoekende partijen geen persoonlijke omstandigheden aantonen die in hun hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Bijgevolg maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werden gehoord. Tijdens de persoonlijk onderhouds kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen

heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoekende partijen in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER